

PORGAZEEN 25

LZE
OBCOVATI
SE
ZAHROBIM ?

PORGazeen 25

časopis Prvního obnoveného
reálného gymnázia

Šéfredaktor (in memoriam)

Ondřej Zátka

Šéfredaktoři

Tomáš Bíla, Michal Doležal,
Eduard Hulicius, Jakub Jedlička
Kuba Krč, Jaroslav Mojžíš

Znebesestoupivší grafik

Lukáš Honzák

Jazyková úprava & korektury

Ondřej Zátka a Kuba Krč

Ilustrace

Mariana Stoilovová

Kaligrafie

Aleš Roleček

Foto

Michal Doležal

Jaroslav Mojžíš

Krištof Hanzlík

OÚ Prahy 8

Technická kolaborace

Marek Nepožitek

Lukáš Macura

Tisková příprava

CINEMAX

Tisk

UIV, nakladatelství TAURIS

Adresa redakce

PORG, Lindnerova 3,
Praha 8, 180 00

Internetový magazín

<http://porgazeen.freeservers.com>

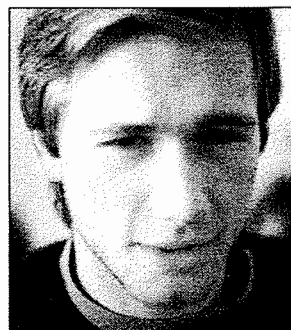
E-mail redakce

porgazeen@seznam.cz

Cena

10 Kč

ÚVODNÍK

Milí spolužáci a spolužačky, drazí profesori a profesorky, mám pro vás tři zprávy: dobrou, špatnou a velmi špatnou. Ta špatná: prázdniny skončily. Ta dobrá: začal nový školní rok.

Dobře promazané soukolí našeho ústavu se opět roztočilo a teď, po několika týdnech, držíte v rukou i nový PORGazeen. My, členové redakce, bychom byli rádi, kdyby tento pilíř školní kultury i nadále plnil svůj účel, aby vás bavil, informoval a možná i trochu vzdělával. Přejeme si, aby to, čím si získává vaši přízeň, nedoznalo žádných změn a aby to, co vám na něm vadí... avšak co by vám na něm vadilo, že?

Ale zpět; ta velmi špatná zpráva: během prázdnin došlo k citelnému chirurgickému zásahu do redakčního tělesa. Vyšší moc, proti jejímuž rozhodnutí jsou všechna lidská snažení příliš titěrná, vyrvala z našich řad našeho milovaného nadřízeného, šéfredaktora Ondřeje. Snahy jej vystopovat a příslušné práce hagiografické se ujal můj kolega Jaroslav – on jediný předvedl příkladný přístup k povinnostem, když hned poté, co nám byla zdrcující zpráva o Zátkově zmizení doručena, zasedl za svůj vetvý Consul a vyklepával na něm oslavné ódy na Šéfa a jeho dílo, zatímco my ostatní jsme obouruč zamačkávali slzy. Patří mu za to dík celého kolektivu. Dík ještě větší patří Lukáši V. Honzákovi, který, zvěděv strašnou novinu o Šéfově konci, neváhal a vrátil se k nám ze záhrobí (nebo kam to vlastně naši spolužáci mizí, když opustí blaženou zemi PORGů). Jeho bledou kůží potaženou kostnatou rukou bude, dá-li všemohoucí, vysázeno toto číslo.

Největší a daleko nejhoroucnější dík ze všech však patří (in memoriam) Šéfovi samotnému. I vy, čtenáři drazí, uspořte prosím mezi řádky aspoň vteřinku

a vzpomeňte příkladného nasažení, odvahy a zodpovědnosti, se kterou se sv. Ondřej vrhal do boje všelikého a v podstatě proti komukoli, jen aby pro vás – ano, právě pro tebe, ty nehodný červe! – vybojoval další číslo. Žel, ani on sám nevěděl, že lesklá obálka z tvrdého papíru, kterou pro vaše větší pohodlí a potěšení z četby bezmála před rokem vybojoval, bude dnes zachytávat a s lehkým plesknutím odrážet slzy, které budeme společně ronit nad jeho památkou.

Vím, že nejsem hoden Šéfova odkazu, ale pokusím se uchránit toto pětadvacáté číslo před rozpliznutím a zkázou, ne snad z vlastní touhy po světské slávě, ale, jak praví Bible, AD MAIOREM ZATKAE GLORIAM. Svému milovanému vůdci – neboť se na nás jistě dívá – bych rád věnoval tento sonet:

Odešels ze světa
osvítit PORGazín,
nadějný poeta,
divochy dorazín!

V nejhlubší Africe
nejspíš jsi dokonal,
truchlíme velice:
to jsi to odstonal!

Stále se, nehodní, modlíme
v naději,
že snad bdíš nad námi,
předrahy Ondřejí!

Prosíme, nehodní, dovol nám
psát o
chrabrém tvém skonání,
velebný Zátko!

Tomáš Bíla,
imitace Šéfova

STALO SE...

POUZE PREZENTNĚ

Na PORGu se stalo to, co se děje poslední tři roky, co jsem na této škole. Odešli oktávání a přišli noví primáni, sekundáni se stali terciány a kvintáni sextány. Jako obvykle začal školní rok zahajovacím piknikem. Připadá mi, že se stále víc lidí chodí na piknik nasnídat, a sami žádné jídlo nepřinesou. Jestli to takhle půjde dál, budou za chvíli nosit jídlo pouze primáni. Přišli i odešli profesori a profesorky a byla otevřena počítačová učebna s volným přístupem na Internet. Mnozí studenti toho hned využili a začali hledat stránky typu www.penthouse.cz a podobně. Hned jak jsem se poprvé naložoval, měl jsem na pozadí ne zrovna oblečenou ženu s velkýma... V tercii proběhl večírek, který skončil tím, že se asi v jednu hodinu po půlnoci ozvalo zvonění, které neustávalo. P. prof. Rufer šel otevřít. Přišel příslušník policie, prý si na nás lidé stěžovali, že jsme moc hluční (dva kazetáky byly zapnuty naplno a byla otevřena okna). Druhý den byla tercie tak unavená, že p. prof. Huňková musela uvařit čaj, abychom byli schopni spolupráce.

David Jehne

Skončily prázdniny, ale neskončilo léto, pořád je hrozný vedro – začal nový školní

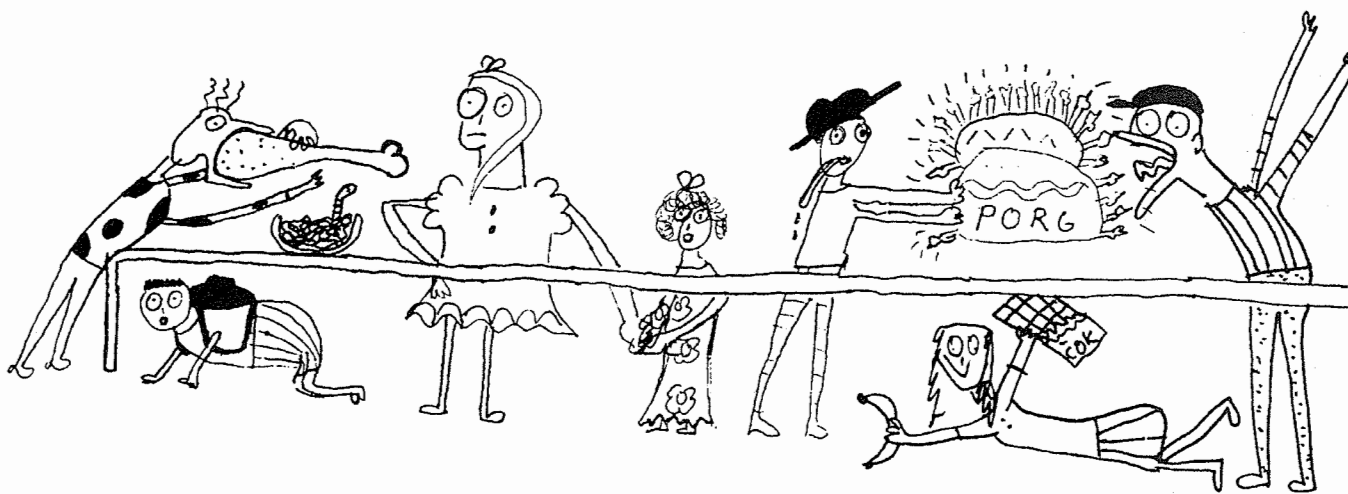
rok, zase se něco dělalo s tou lípou, jinak klasika – pár nových profesorů, nová prima. Před sborovnou je nová, i když taky stará pohovka. Dominik odjel do Ameriky, Mery zase do Belgie, Bobo pořád nikam neodjel. TB + TB si pořídili nové auto – červenou Ladu a moc jim to v ní sluší. Primáni a septimáni byli na škole v přírodě na Běstvině, prý byla moc krátká. Od té doby, co se vrátili, běhají pořád po chodbě a ječí po sobě: „Jedničkýý!!! Dvojkyýý!!!“ – až mě z toho bolí uši. Vrátil se p. prof. Roleček, k nemalé radosti celého našeho ústavu. Máme zase pár nových pravidel, co se týče postihů; doufám, že se v nich nebudu potřebovat vyznat. Náš profesor Mr. [Bá] řek Z. Z., že vypadá jako Chemical Brothers. Martin Pehal si mě spletl se Šimonom, protože jsem měla jeho tričko. Neměli jsme hudebku, protože p. prof. Uhlíř vezl ženu do porodnice. Zaslouchla jsem, že se možná příští rok pojedou do Chorvatska. Mr. [Bá] nám vyprávěl o žralocích a pumách. Pí prof. Podaná jede někde za historií. Kdosi mi řekl, že na PORGu je dost uvolněná atmosféra, aspoň co se týká studentů. O prázdninách byli všichni hrozně daleko, ale teď jsme zase všichni tady a zítra nejspíš pudem všichni do školy.

Adéla

Stal jsem se novým členem profesorského sboru, a pokud mám hovořit o tom, co mě na PORGu v posledním měsíci zaujalo, musím říci, že samotný PORG. Překvapila mě celkově dobrá úroveň studentů i jejich „touha po poznání“, schopnost vyjadřovat se (nejen v angličtině, kterou učím). Bohužel se mi zdá, že ke kreativnímu přístupu ke studiu je třeba většinu osazenstva nutit „násilím“. Trochu mi zde chybí jistá spontánnost myšlení, která je podle mého názoru nezbytná pro výuku a studium „humanitních předmětů“. Jinak jsem nadšen mimoškolními aktivitami studentů a rovněž i tímto skvělým časopisem.

Petr Fantys

Vážení čtenáři, zejména ti vzdálení a občasní,

po pěti letech se PORGazeen opět velmi nesměle nabízí na dálkový prodej. Jinými slovy, nabízíme ABONMÁ PORGazeenu. Tato nabídka je zacílena především na bývalé pedagogy a studenty PORGu, kteří si nepřejí ztratit kontakt s naším milovaným ústavem, byť se odstěhovali třeba na konec republiky.

Řečí strohých faktů jde o toto: po zaslání částky 100,- Kč na adresu školy (jako adresáta je třeba uvést PORGazeen!) složenkou typu C bude na adresu plátce posláno postupně čtvero PORGazeenů. To znamená, že za jeden Pzeen + poštovné si bude redakce účtovat 25,- Kč. Čtyři Pzeeny představují přibližně jednoškolnorocní vydavatelský běh. V posledním předplaceném čísle bude diskretní výzva k zaplacení dalšího obnosu.

Na vaše objednávky se těší
Redakce

Nebudu se ohlížet

Kdysi dávno žil v Číně nadaný mladý básník jménem Wu. Jeho umění bylo věhlasné po celé zemi a jeho básně byly předčítány při nejzávažnějších příležitostech na nejvznešenějších místech. Také sám císař je s oblibou čítával, i přestože Wu odmítl jeho nabídku stát se dvorním básníkem, a snadno mu tak mohl zavdat příčinu k zášti.

Za nějaký čas shromáždil Wu kolem sebe skupinu přátel umělců. Byli mezi nimi malíři, hudebníci i spisovatelé. Společně odešli vysoko do hor, daleko od lidí. Žili ve velkém dřevěném srubu a tvořili díla, nad kterými žasla celá říše.

Po dlouhé době vystoupal k jejich obydlí jakýsi mladík a ptal se na básníka Wu. Přátelé pro něj tedy poslali do jeskyně na vrcholu hory, kde často zůstával dlouhé hodiny a tvořil. Když Wu přišel dolů, mladík vytáhl ze záhybu svého oděvu dva svitky, ukázal mu je a řekl: „Celá země obdivuje tvá díla. Říkají, že jsi nejlepším básníkem, jakého kdy Čína měla. Pověz mi však, slouží-li ke tvi

tvého umění, že tato báseň, kterou jsi napsal v době svého mládí, se téměř navlas podobá této druhé, jež ke mně přišla nedávno.“

Wu obě básně pozorně přečetl, zamyslel se a odpověděl: „Máš pravdu, ty básně jsou stejné. Dostal jsem se do bludného kruhu. Mé umění je vyčerpáno, a proto teď odejdu od svých přátel. Dříve však učiním tebe svým nástupcem, neboť ty jsi to byl, kdo rozpoznal nedostatek tam, kde všichni jen chválili.“

Poté básník Wu, aniž by se ohlédl, odešel beze slova od svých přátel, zanechav jim namísto sebe onoho bystrého mladíka.

Tak Wu přestal být básníkem.

Ani já se nebudu ohlížet, i když to bývá zvykem, a odejdu od svých přátel zanechav jim na svém místě bystrého mladíka. Kdo jím bude? Kdo ví? Možná právě ty.

Ondřej Zátka

OBJEVNÉ CESTY

aneb toto měl být úvodník

Na poslední redakční poradě jsme se rozhodli navrátit ke kdysi tak oblíbeným gongoristním a přísně aluzivním úvodníkům. Zároveň upozorňuji, že právě tento úvodník je poněkud nefér, neboť se do něj bohužel nestačí zanechat všechny úpravy, korektury nebo cenzorské škrty.

Jedna loňská podzimní autonehoda připravila profesor Rolečka o půl roku žití a nás oktávány o skvělé dějiny umění, a tím víc jsme se těšili na letošní společenské vědy. A profesor Roleček naše očekávání překonal a všem nám vdechnul šíravou touhu po proniknutí do myšlení starověkého člověka. Na jedné redakční poradě jsme se proto rozhodli, že se za peníze časopisu vypravíme do zemí s tisíce let trvající historií, abychom pak napsali nějaký opravdu fundovaný článek na toto téma. Bohužel jsme ale seznali, že naše finanční zázemí nepostačuje na vyslání všech členů redakce i přesto, že Jakub Krč altruisticky nabízel, že nám každému koupí na cestu jeden pár černých tkaniček do bot. Rozhodli jsme se tedy vyslat jediného člena a za ušetřené peníze jej vybavit vši dostupnou technikou, aby jeho bádání bylo co nejdetailnější. Vybrali jsme vždy právem upřednostňovaného člena redakce, člověka s neodolatelným šarmem, dedukčními schopnostmi a bystrou myslí – našeho šéfredaktora.

Společnými silami jsme během několika dnů vypracovali plán cesty. Nejnáročnější bylo zvolit vhodné téma celé akce. Eduard navrhoval vyslat Ondřeje do srdce Afriky,

aby tam prověřoval nové teorie o vzniku *homo habilis*, přičemž by mohl srovnávat například pozůstatky dávných pohřbívacích rituálů s dnešní praxí tamních domorodců. Tuto myšlenku jsme brzy opustili, neboť takové bádání by mohlo i po dostupném týdnu zůstat bez zjevného úspěchu a peníze by tím přišly nazmar. Mikišův návrh vycestovat do Íránu a pátrat tam po kořenech Evropské civilizace a sómovém rituálu, jehož podrobný popis by se pak objevil v PORGazeenu, se okamžitě setkal s nadšeným souhlasem všech členů redakce, ale po vystřízlivění z euforie jsme seznali, že cesta do Íránu je zbytečně nákladná a zdlouhavá. Sám Ondřej to byl, kdo přišel s myšlenkou vydat se podle Nilu směrem k pramenům, tedy za podstatou egyptské kultury, se zastávkami na obecně notoricky známých místech. Po delší diskusi bylo toto téma uznáno za přijatelné a přistoupili jsme k tvorbě konkrétnějšího itineráře. Při jeho sestavování jsme dospěli k názoru, že bude lepší cestovat po proudu řeky, protože to bude přirozenější, méně namáhavé a navíc může celým plánovaným příběhem prostupovat tento majestátní veletok, který bude stále sílit, až vyvrcholí deltovým vyústěním do Středozemního moře, kterému například Římané žertem říkali „naše“.

Letadlo mířilo do Asijútu. Přestože Jakub Krč prosazoval, že Bahr al Jabal je nejkrásnější část Nilu, Ondřej po chvíli rozvažování prohlásil, že by nedospěl dostatečně brzy do Gízy, což by mohlo zvrá-

tit všechny plány. Z téhož důvodu jsme vynechali i celý Asuán. Ondřejovým posláním bylo: popsat staroegyptský rituál vyhlášení války; postihnout sakrální složku souboje; prozkoumat představu každonočního boje hada Appopise se slunečním bohem Amonem (Re), porovnat toto opakování kosmogonického činu s východním kultem probodávání hada Vrtry při stavbě měst a během celé práce především pátrat po bájných zvířatech, která musela doprovázet Amona na jeho plavbě podzemím a která musela být obětována v hlavním svatostánku slunečního božstva. Některé z obětí byly vykonávány tajně, a tak se mezi sebou i světové autority až podivuhodně liší; někteří uvádějí černého psa a bílou kočku, jiní ukazují na posvátného krokodýla a někteří dokonce tvrdí, že byl obětován kozel, který má v některých částech egyptské mythologie důležité místo. Doufali jsme, že zejména tuto záhadu Ondřej objasní.

Pod záminkou, že jede do Singapurů, a pod pseudonymem Český Špunt se statečně vydal prozkoumávat krásy dnešního Egypta. Vrátil se plný dojmů a s obsáhlým fasciklem poznámek a fotografií, které ale nikomu nechtěl ukázat s tím, že v dalším čísle PORGazeenu možná zveřejní nějaké poznatky, ale bude muset o všem vypátraném ještě důkladně přemýšlet. Nezbyvá tedy než čekat, jak se bude jeho názor v nadcházejících týdnech formovat.

Jaroslav Mojžíš

BĚSNĚNÍ V BĚSTVINĚ

Motto: „Předem mého dopisu strč si prdel do lisu.“

Prolog: Jak jistě všichni víte, Mikiš je bůh všech somráků a homelessů. Ale na tom teď nesejde. My jsme byli na Běstvině. Jelo se tam autobusem. Tam by si jistě Mikiš užil. S primou. Ale dost již bylo Mikiše, vyhmátněme přímo jádro foxteriéra: na Běstvině by si Mikiš užil. Bez legrace. S primány. Ale zanechme Mikiše Mikišem a přejděme k věci: Mikiš by si na Běstvině užil.

Mezolog: Na Běstvině se vše točilo kolem několika zásadních čepů:

- 1) Jídlo aneb jak přežít
- 2) Kuchyň aneb jak přežít
- 3) Obchod aneb jak přežít
- 4) Pití aneb jak přežít
- 5) Výlet aneb jak přežít
- 6) Sprchy aneb jak přežít
- 7) PřiBru aneb jak přežít
- 8) Primání aneb jak přežít
- 9) Oheň aneb jak přežít
- 10) SPRÁVEC aneb jak přežít
- 11) Jak přežít

Ad 1: S jídlem byla legrace. Vážně sranda. Kopec hlíny. Nějaký piškuntál totiž vymyslel, že si budeme samovařit. V praxi to znamenalo, že jsme se rovnoměrně (hoši, děvčata, primáni, septimáni) rozdělili do skupinek po deseti lidech, které měly vždy jeden určitý den problém: nakrmit čtyřicet dva hladové krkavce, což je práce věru nelehká. V podstatě jste jako služba strávili v kuchyni celý jeden velepříjemný den. Jediný, kdo si to zjevně užival, byl Jonathan, který suše prohlásil: „Budou palačinky.“ A byly.

Ad 2: Kuchyň byla neuvěřitelně vybavená. Opravdu neuvěřitelně. Mnozí z nás po vstupu do kuchyně zůstali stát s čelistí svěšenou a jazykem vyplazeným blekotajícíce cosi nesrozumitelného. Po fázi zděšení následovala fáze nadšení: „Koukejte, tady je i škrabka na brambory... Hele, támhle je dokonce i myčka na nádobí... Tady to půjde všechno skoro samo... A hele, HNĚTAČ...“ Pak se ukázala krutá pravda: škrabka na brambory nefunguje, myčka nefunguje a samo to nejde. Jediná věc,

kteřá nezklamala, byl hnětač. Neuvěřitelné rachtící kovové monstrum, které si v ničem nezadalo s výbavou S/M salóneků pro kulinářské překotence. Jako třešnička na vrcholu dortu se nakonec objevil fakt, že kuchyň je třeba pravidelně smýčít (a to až do naprostého vyčerpání a následných mrákot), nádobí mýt ručně či nožně. Stejně tak hnětač.

Ad 3: Obchod byl skvělý. Pan *soukromník*, který obchod vlastnil, byl neskutečně milý, ochotný a vůbec pošuk. Dokonce byl odhodlán vrátit nám peníze, pokud mu vrátíme nepoužité zboží. Čehož jsme využili. Profesorům se omluvil, že nemá v potravinách tenisové míčky, a bil při tom hlavou o zem tváře se pokorně a servilně (asi jako Japonci). Jedno z největších pozitiv celé akce.

Ad 4: Stala se nám takový ošklivý případ... (Koho to zajímá, může se doptat.)

Ad 5: Výlet byl veskrze podařená taškařice. Za obzvláště podařenou považujeme část, ve které se měly skupinky samostatně vracet z cílového místa zpět do Běstviny. První dorazivší skupinka měla být odměněna.

Nakonec jeli všichni stejným autobusem...

Ad 6: Sprchy měly několik humorových stránek. Byly malé, útulné a zcela zjevně sadisticky zaměřené (stejně jako zbytek areálu). Nešlo ani tak o všechny ty rotační sado-maso nástavce a rohože, pointa se skrývala v teplotě vody. Tato byla silně proměnlivá, zvláště pokud se ve sprchách (nikoli ve sprše...) nacházelo více lidí, které náhodou popadla touha po koupelné relaxaci ve stejný okamžik. Tímto děkujeme šílenému hydrostatikovi, který v tom celém měl pravděpodobně prsty a občas i nějakou jinou část těla.

Ad 7: PřiBru byla nová, veselá hra, která měla všem zúčastněným zprostředkovat silný sportovní zážitek spojený s nevšední fyzickou námahou a všeobecně ujetým sportovním vyžitím. Navíc to celé mělo smelovat kolektiv a podporovat mezidružinkovou soutěživost. Ehm. Jak to celé dopadlo, si jistě dokážete představit. Nevinně laškovná zábava se záhy zvrhla v brutálně šikanistické orgie, jejichž hrůzy lze vylíčit jen stěží. Ne že by ta hra byla špatná, to ne, byla jen příliš dlouhá, příliš o náhodě a příliš vysilující. Což by nevalilo, kdy-

„PÍŠU TO NA PIVNÍ TÁCEK...“ / Čtvrtá Salmovská tentokrát praskala ve švech a přinesla několik jedinečných okamžiků a zjištění. • *Pohádky mají kořeny v buddhismu, přesvědčoval publikum Jaroslav M.* • *Roup Ežnický se orgiasticky zmocnil školních inspektorek za nářekou strun.* • *Tomáš B. přebral Hamletovi lebku a zarýmoval si nad dvojicí hrobů.* • *Maňásci alegoricky varovali před Zakarovskými pláněmi.* • *Tereza B. hlubinně reinterpretovala jeden z mužských archetypů.* • *Ondřej Z. se vyznal z náklonnosti k ženským šatům.* • *Mikiš s Valáškem přivítali podzim a ani k tomu nepotřebovali retrográdní slovník.* • *Princové dostanou princeznu do postele jen po důkladném vyčištění zubů, hřmal češtinář.* • *Pavel Tatíček na nikoho nezapomněl.* • *Santus Klaus nadělil i těm, kdo o to vůbec nestáli.* • *Milostnou píseň pro P. Rufra si broukali všichni v publiku.* • *Kuba K. byl opět neodolatelně zábavný.* • *Scio se přišlo podívat, zda ví, co umí.* • *Mnozí vydrželi do pozdní noci hrát, vzpomínat, konverzovat, ba i tančit.* • *Nejvytrvalejším zarecitoval Šimon V.* • „Je to veselé, ale nekazí je to?“ ptal se v obavách Boris Kubíček. • „Kdepak, mají morálně pevný základ,“ kontroval Viktor Stoilov. / „NEHCETE UŽ TOHO PSANÍ NECHAT, PANE PROFESÓR, STEJNĚ ŠLI DÁVNO VŠICHNI DOMŮ...“ [kuba k.]

by fyzická i psychická vyčerpanost všech nezpůsobila totální nezájem o námi zorganizovanou bojovku.

Ad 8: Primáni se ukázali být tím nejmenším (doslova) problémem, který jsme museli během týdne řešit. Byli milí, malí a roztomilí. Někteří z nich měli sice silné sklony k jaderné mluvě, ale my víme, že v hrudi každého z nich bije dobré a milující srdce. Ach...

Ad 9: Mezi další plusy můžeme bezpochyby zařadit každovečerní oheň. Účastníci se ho jen obzvlášť otrlí jedinci, kteří se pak do pozdních ranních hodin oddávali všelikým radovánkám. Jediným mrakem, který zahalil ohňový jas, byla deka pana SPRÁVECE, anžto se nám ji podařilo znehodnotit... A propos:

Ad 10: SPRÁVEC. Přežít nelze.

Ad 11: Viz výše.

Epilog: I přes všechny vyjmenované úlety a nevyčytávky můžeme s klidným srdcem a pevnou rukou napsat, že tahle škola v přírodě byla pravděpodobně tou nejlepší, jakou jsme na našem prestižním gymnáziu zažili. Ale jednou, jednou uspořádáme psychoanalytickou školu v přírodě, a ta překoná všechny vaše představy...

MiKa & HoBr

LEOPOLDŮV PRŮVOD

aneb Ze života horší společnosti

Na úvod bych rád čtenáři položil jednoduchou kvízovou otázku – Ředitelské volno znamená:

a) den volna vyhlášený ředitelem ve výjimečných případech nemožnosti plnohodnotného provozu školy – výsledkem je nárůst ředitelovy popularity;

b) den volna vyhlášený ředitelem školy, protože se mu chce – výsledkem je nárůst ředitelovy popularity;

c) den, kdy má ředitel volno a zbytek školy je využit jako neplacená pracovní síla v jakémsi obskurním průvodu, sloužícím ke zbytečnému vyplývání nemalých finančních prostředků – výsledkem je nasrání řady studentů;

Správnou odpověď pochopitelně naleznete v tomto článku. (Bystřejší z vás jistě chápou, že jsem zde použil rafinovaného triku – donutil jsem čtenáře prahnoucího po ověření správnosti své odpovědi prokousat se celým tímto textem, což by ho za normálních okolností ani nenapadlo.)

Školní rok letos začal pro naši třídu velice sympaticky – jakmile nás během úvodní třídnické hodiny pan profesor Kubíček provedl vzrušujícím světem školního řádu a trestných bodů, již nám sděloval termín prvního (a posledního?) ředitelského volna. Jakousi třešínkou na dortu pak měla být možnost zúčastnit se jakéhosi historického průvodu. Ale ještě než nám pan třídní ve svém jako vždy stručném a k věci jdoucím monologu stačil objasnit všechny detaily, do učebny vpadlo komando odbarvených blondýn vyzbrojených mobilními telefony a úsměvy podomních obchodnic (reklamních agentek?). Komando se prostřednictvím své vůdkyně představilo jako jakási reklamní agentura organizující průvod na počest Leopolda II. Vzápětí nám byla zopakována šle-

chetná nabídka účasti v průvodu, již předem nastíněná p. prof. Kubíčkem, doplněná o sugestivní otázku: „Chtěli byste se zúčastnit?“ Jelikož žádné líbání nohou ani nadšený sborově zpívaný oslavný chorál nenásledoval (reakce by se dala označit jako opatrně souhlasná), doplnila paní reklamní agentka svůj výstup o informací o Leopoldovi („Byl to dobrý král, škoda že vládnul jen dva roky.“) a o jakousi „zajímavost“ o červech (spojitost s Leopoldem mi unikla).

Na závěr nám oznámila, že průvod musí být dokonalý a že ji nesmíme zklamat (Nevím, jak ji to mohlo napadnout – dříve, než by úmysl zklamat tuto dámu vůbec začal uvažovat o možnosti přijít nám na mysl, by většina z nás pravděpodobně spáchala rituální sebevraždu.)

Po odchodu agentů nám však dvě klíčové věci řekl p. prof. Kubíček – účast je povinná, žádné peníze za ni nedostaneme. „Nu, což!“ řekl jsem si. „Peníze nejsou

vše, dobrý pocit z užitečné práce nelze ničím nahradit a kromě toho – kolikrát za život se naskytne příležitost vstát v 6 ráno za účelem úmorného pochodování za posměchu kolemjdoucích, navíc bez nároku na jakoukoliv mzdu (nepočítám-li vojnu)?“

V určeném termínu se na určené místo dostavila převážná většina studentů od kvinty výše, plus část profesorského sboru. Po upřesnění plánu pochodu došlo na klíčovou část – fasování kostýmů. Do fronty jsem se postavil pln optimismu, povzbuzen úspěchy svých spolužáků Martina a Cyrila, kteří se již po budově producovali v jakýchsi šlechtických oděvech. Kostýmy duchovních obdrželi vždy religiózně působící páni profesori Brůna a Přibík, řada dalších porgánů obdržela slušivé kostýmy bohatých měšťanů či královských sloužících. Já obdržel kostým lůzy. Lehce zklamán jsem si vzápětí povšíml zajímavého jevu – dřívější přirozené

hloučky kvintánů, sextánů apod. se rozpadly – lidé se seskupili podle svého nově nabytého sociálního postavení. Zároveň jsem si nemohl nepovšimnout určitého pohrdání ve tvářích svých nyní výše postavených „kamarádů“!

Na sebelítost však našťastí nebyl čas, neboť průvod musel vyrazit. Šlechtici v kočárech, lůza za kočáry. Tato formace měla mírnou nevýhodu – dobře živení koniči každou chvíli vykonávali svou potřebu (prostě srali), takže se pochod pro nás,

chudinu, stal klíčkováním mezi lejny. Snášel jsem to s bohorovným klidem až do okamžiku, kdy jsem si uvědomil, že šlapu v hovnech koně táhnoucího kočár Cyrila Hirsche. To už jaksi zaváňelo sociální nespravedlností (levice každopádně mezi těmi lejny získala minimálně jednoho voliče). Jako vše, i tento průvod musel skončit, a to korunovací.

Co na tom, že jsem ji neviděl (jako nuzák jsem byl pochopitelně nejdál od trůnu), pohled na kolem procházejícího panovníka a jeho důstojnost (která byla dostatečně projevena poznámkou adresovanou usilovně přežvykující královně: „Ty vole, těch tady ale je!“) mi to úplně vynahradil. Jen škoda, že se takovéto průvody a s nimi spojená ředitelská volna nekonají častěji!

Jakub Seidl

P. S.: Řešení kvizu: *Správně pochopitelně není ani jedna z uvedených možností. Ředitelské volno je den, který je určen ředitelem a je vyplněn jednou smysluplnou činností – propagací školy. A ředitel vykoná v ten den spoustu užitečné práce.*

PORG se choval téměř jako normální škola

V pondělí 6. září bylo na PORGu ředitelské volno. Pan ředitel souhlasil s účastí porgánů v komparsu při oslavách ++++. Vyslanci +++, která celou akci pořádala, se vydali verbovat účastníky „již“ v pátek 3. září přímo do školy, prý aby si paní kostymérka prohlédla a spočítala lidi, pro které musí sehnat oblečení. Ti lidé netušili, s čím si zahrávají, když přišli na PORG. Snažili se nás navnadit tím, že celou akci bude snímat televize Nova. To některé znechutilo, v jiných to vyvolalo dábělské plaménky v očích, pro porgány tak typické. Když nám ale jedna paní začala klást na srdce, že celou akci musíme brát velice vážně, bylo rozhodnuto.

Pokyny zněly: 7:30, Zenklova 43, s sebou černé boty a občanku. Z cirká 60 zapsaných se na sraz včas dostavilo dobrých pětadvacet lidí, což překvapilo nejen nás, ale dokonce i organizátory. Všeobecná očekávání vyjádřil například Cyril Hirsch slovy: „Myslím, že to bude velmi, velmi, velmi komické. Ale nemůžeme to té paní přece zkazit.“ Martin Pehal naproti tomu tvrdil: „Zvrhne se to v divoké orgie lůzy,“ k čemuž Jakub Čierný jen maně podotkl: „Španělskou inkvizici rozhodně nečekám.“

Vešli jsme dovitř budovy + a každý z nás dostal cedulku Ochrana objektů se státní důležitostí, Pro účely OBÚ Prahy 8 s červeným razítkem namísto evidenčního čísla. Sestávala ze tří špatně slepených papírků, a tak jí někteří „badatelé“ rozebrali dřív, než jim stačili říct, že se bez ní

nedostanou znovu dovnitř. Odvedli nás do jednacích sálů, kde nám paní organizátorka + zašla popisovat plánovaný průběh celé akce. Z žáků neposlouchal nikdo. Dostali jsme i několik papírů formátu A3, na nichž byl plán okolí s vysvětlivkami. Jediné, co kdo uznal za hodno povšimnutí, bylo, že královna má dva trůny, z čehož jeden je široký jako chodník. (Když měl pak zástup jižijí vyjít ze dvora, ptala se první řada, jestli doleva, nebo doprava.) Andrej Plecháček papír alespoň prolétl očima, ukázal na jeden rádek a pravil: „Tohle je jasně nejkrizovější okamžik.“ Stálo tam:

„Všichni vzdají hold králi a královně – pokřikem „Ať žije král Leopold.“ Petr Rufer ještě podotknul: „Publicita bude.“ Ale to již přivezli kostýmy a my začali fasovat.

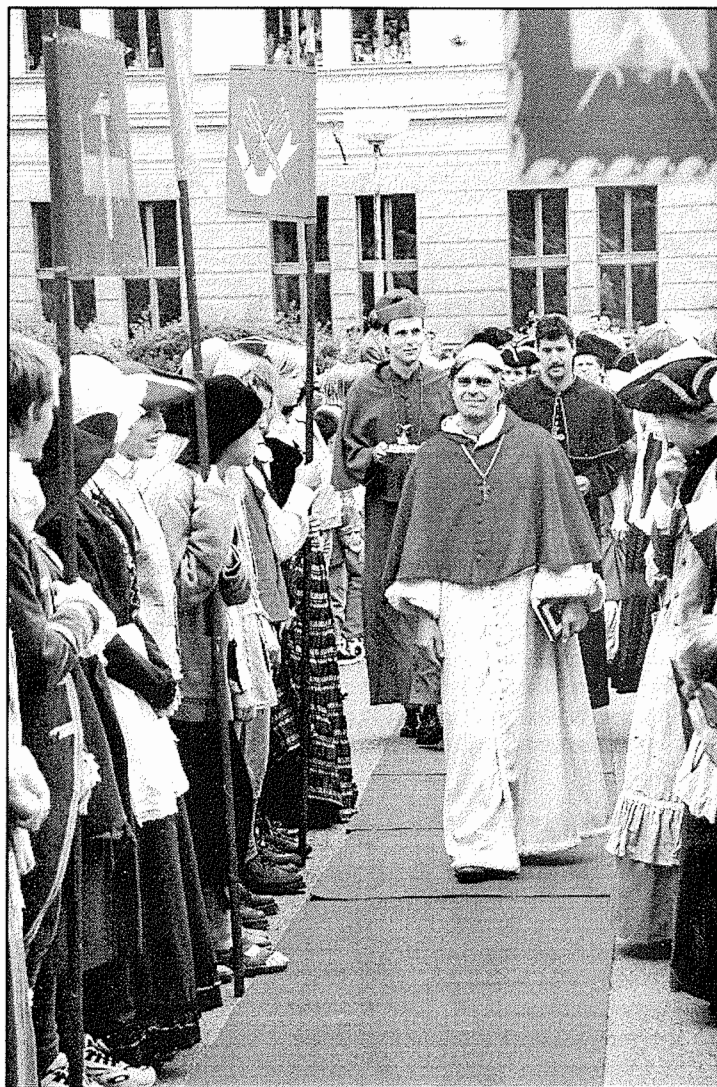
Při rozdávání kostýmů se odkudsi ozvalo podivné: „Cože, my nebudeme jenom pší lůza?“ Někteří teprve teď pochopili, že celý průvod je tvořen téměř jen porgány. Někdo dostal šlechtický oděv a vezl se v kočáře, z jiných udělali opěšalé lokaje nebo naprostou chudinu. Nevybírali, protože nebylo moc času – kostým dostal ten, kdo stál nejbliž. Tak se například Ivo Brůna stal církevním hodnostářem. Ča-

sem došly ženské kostýmy (přestože byli v pátek všichni účastníci pečlivě spočítáni), a tak byly některé zejména mladší dívky oblečeny do mužských oděvů s tím, že u chudiny se to ztratí.

Paní několikrát zopakovala, že při skutečné korunovaci byl zástup dlouhý pět kilometrů, ale to se jim nepovede. A opravdu nepovedlo. V průvodu bylo okolo deseti čtyřmístných kočárů, zhruba stejně tolik jezdců a za tímto vcelku dlouhým a pestrým procesím šlapalo v nepatřičně malé skupině zbylých zhruba čtyřicet lidí. Na ně paní na odchodu křikla, že jsou šťastní občané, a tak ať se tak chovají. Občasné nesmělé „Ať žije král Leopold“ či zakřiknuté „Hurá“ bylo přehlušeno občasným suverénním zvoláním slečny T.: „Drž hubu, ty hajzle,“ která v první řadě opěšalých vytýkala některým divákům nízkou kvalitu jejich komentářů. Ulice byly plné – zejména díky žákům mnoha okolních škol. Názory se různily; odněkud se ozval stařecký hlas: „No, mají to pěkně udělaný,“ jinde se zase nějaký korában okázale zajímal víc o svou skupinu korábanek než o celý průvod.

Když jsme došli k Libeňskému zámečku a zazněla salva z děl, opěšalí se rozdělili do dvou řad a postavili se kolem koberce, po němž pak prošel král Leopold. Z balkónu zazněla fanfára (rytmicky rozhozená a neladila, ale zato jí zahráli třikrát) a vše bylo připraveno ke korunovaci. Tehdy se organizátoři dopustili tak neuvěřitelné chyby, že ani nedali porgáčům prostor naplnit Plecháčkovu katastrofickou vizi. Vpustili veřejnost do celého areálu. Kdo stál v kostýmu na pět kroků od krále, nejenže sám neslyšel ani slovo, ale na hlavě mu balancoval pán „jájsemodtelevize“ s mikrofonom, na rameni mu seděl pan kameraman, na noze stála paní novinářka s notesem, který si dotýčnému div nepoložila na čelo, a navíc se na toho člověka zezadu valila skupina korábanek, která celou situaci komentovala: „Ty vole, já nic neslyším, ty vole.“ V tomto absolutním chaosu se ztratilo, že například Eduard Hulicius začal naprosto dle své chuti vykřikovat: „Ať žije král,“ nebo že se odjinud začalo ozývat: „Ať žije revoluce.“ PORG tentokrát zkrátka nedostal svou šanci.

Jaroslav Mojžíš

INTERVJŮ PORGazeenu

Mike Baugh

Rozhodli jsme se opět zveřejnit nějaké interview. Jelikož se na PORGu objevilo až příliš mnoho nových tváří, vybrali jsme tu nejexotičtější z nich a vyzpovídali jsme ji. Tedy, možná ne nejexotičtější, ale ze začátku roku k zastižení. . .

Um, Hello; first off we should summarize the few facts that the average student of PORG knows about you: you are a young (22) teacher from California with a funny name, of serious behavior and conservative clothes. You are amazingly good in Czech and you are pretty skilled even in classical languages – is it all right?

Yes, except for the Czech!

Then, we can go deeper in the mystery called Mike Baugh. Can you explain

what does this name mean and what is the origin of that name?

Well, it comes from Welsh; in Welsh it means „short“.

How long is your family in USA and from which European country did your ancestors come, if you know?

My mother's side of the family came to the continent in the revolutionary war; my greatgreatgreatgrandfather fought against the US in it. My father's ancestors came in the last century from Germany as scoundrels (or criminals) – my other greatgreat...grandfather was a judge who was bribed.

Where and what did you study, that you can speak Czech?

Chodil sem na univerzitu v Texasu tři roky.

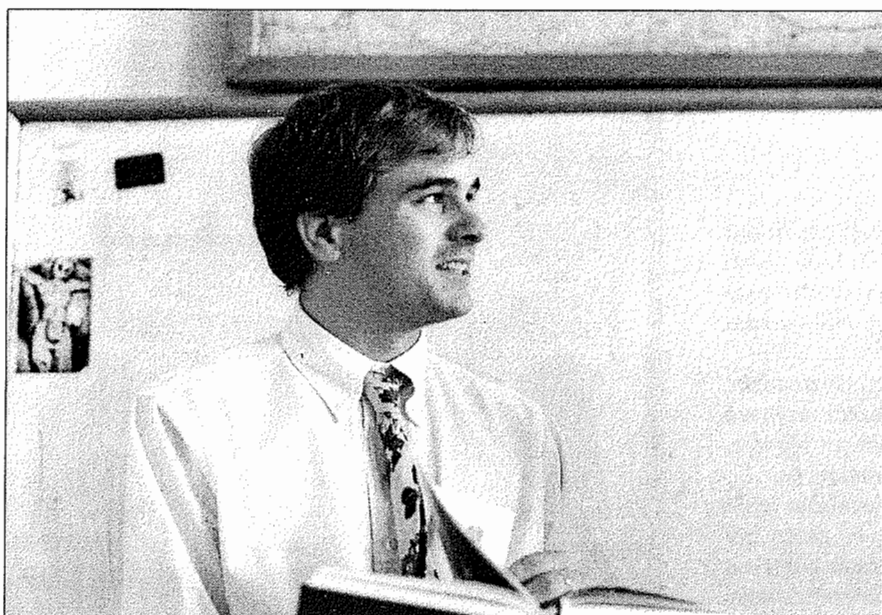
Studoval sem latinu a řečtinu, ale poslední rok sem se učil Slavic jazyky – Czech and Russian.

So you can speak Russian too?

No, no, němnožko... Я ОЧЕНЬ ПЛОХО ГОВОРЮ ПО-РУССКИ.

Lets move to your pedagogical art – have you had some experiences before PORG? If not, how are you satisfied with yourself?

No, this is my first time teaching. I hope that I'm bringing some much needed enthusiasm to my English classes but I think I fall short in most other ways. If I'm lucky, I'll gain some mastery of pedagogy by the time first trimester ends. When I was a student I absolutely loathed those teachers who wasted my time, and

my greatest feel now is that my students will gain nothing from the time they spend with me. If I ever see myself becoming (or realize that I already am) that type of teachers I hated so much, I'll have to find another location.

And, on the other hand, what about the students – you are teaching six classes for three weeks, so do you have any pets or little devils among the students and in the teachersroom as well?

The students here are phenomenal; both brilliant and cool, so if I named all my favorites I'd have a list of about 50 students... All the teachers are so nice, especially když mluvím česky s nima. My closest friend on the faculty is probably Fantys, he's a fascinating guy and his English is flawless so we can talk a lot. When my Czech gets better I'd like to get to know all the other teachers, but right now I feel sorry when I have conversations with them because they have to speak so slowly and simply with me. Every day when I walk to school I pass a woman chastising her Jezevčik, and I think: „My god, that dog understands Czech better than I do.“ I'm actually jealous of the dog, that he's probably a better conversationalist than I am here.

Do you have some wishes to do at this school?

I really want to host a movie night of English language films.

And now to your new habitus – what is your point of view on Czechs, Czech land, nature, food, culture?

I love the Czechs, they are generally very intelligent; guys are lot of fun and girls are

sweet. The Czech land... je to tady krásnější než doma, ale... chybí mně morže. In the culture I haven't got too interested in Czech films yet; I have seen a few films:

Pelíšky, Obecná škola and I like these films a lot, but I love too the Czech literature – Škvorecký, Hrbí...

Hrbí?

Oh, Hra-bal, Čapek and Kundera.

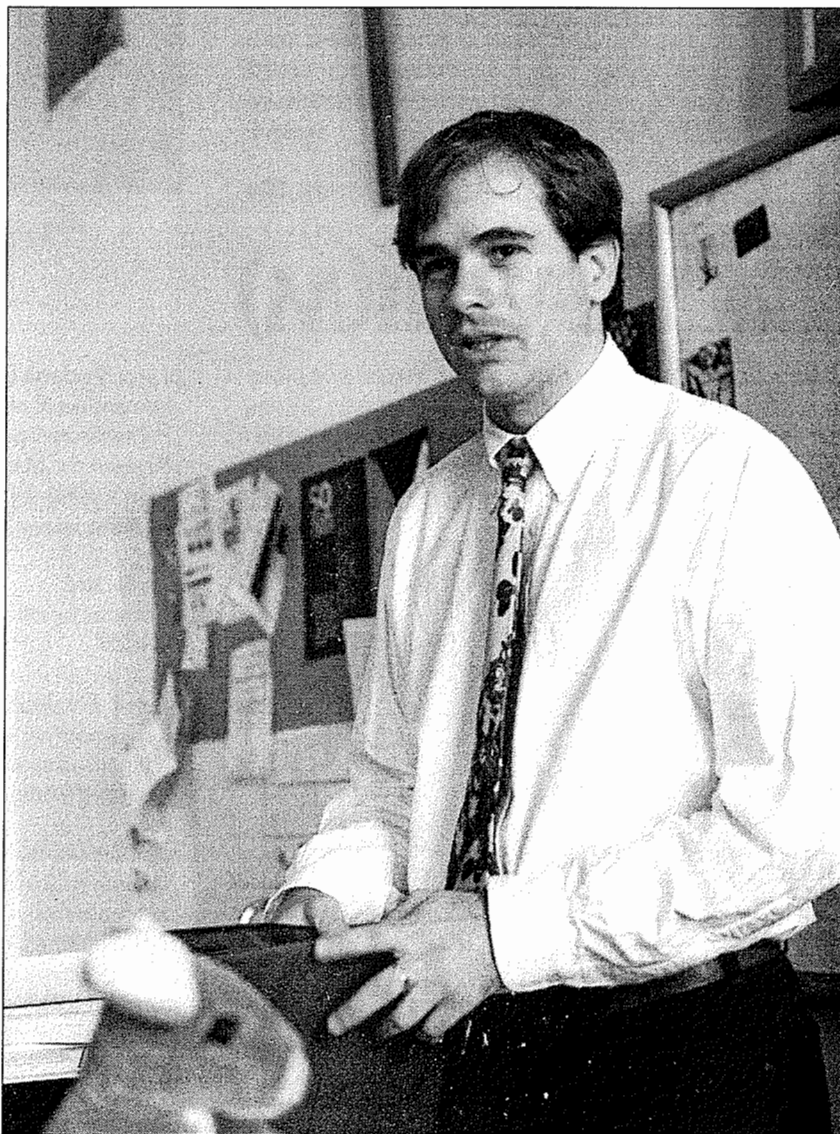
Would you marry a Czech woman, if you had a chance?

Určitě! You know, I am not looking for specifically Czech girl, but I wouldn't mind marrying one... Myslím, že Češky jsou nejchytřejší, nejmilejší a nejkrásnější ženy na světě. But there is problem to that; all Czech women are impressive enough that there isn't any reason they should date a guy like me, they could certainly find someone better.

I wish you a very nice stay and thank you very much for this interview.

Výborně, díky moc!

Mike also accepted to write a new English page. It will be a little more US-page now. And a little bit tougher...

PAGINA LATINA

(latinská sklíženina?)

PORG je škola elitní. Jeho absolventi musí ovládnout mnohé obskurní dovednosti, zejména celou řadu cizích jazyků. Cizích jen podle názvu, neboť student této školy (žertem někdy říkáme „prestižní“) by je měl ovládat jako své vlastní.

PORGazeen je časopisem PORGu, jakýmsi zrcadlem jeho života. Odráží se v něm však vynikající jazykové znalosti naší mládeže? *Minime!* Ať hledám jak hledám, jedna ubohá English page a jinak nic. *Tristum est.*

Právě proto jsem se rozhodl všem milovníkům latinského jazyka (pozdraven buď zejména C. H. ze s.) poskytnout příležitost ukojit jejich choutky touto latinskou ministránekou. A protože je tu poprvé, začneme velmi snadným úkolem:

Ti inteligentnější z vás už jistě postřehli na fotografii latinský nápis PRAGA CAPUT REGNI. A o ten právě jde. Z těch, kteří do **uzávěrky** příštího čísla **PORGazeenu** dodají písemně některému členu **redakce** bud **věrný**, nebo aspoň **originální překlad** této směšně krátké **větičky** a doprovodí jej **adresou** domu, na jehož **průčelí** se **nachází**, bude poctivě vylosován vítěz. Kromě té nezměrné pocty, že jeho jméno bude krasopisně vyvedeno v příštím čísle PORGazeenu, obdrží i nezanedbatelnou a hodnotnou odměnu. Tak hledejte!

Tomáš Bíla

PERLY SVINÍ(M)

Určitě všichni víte, že vaši milí profesoři a vaše milé profesorky se občas dopustí slovního překlepu anebo řeknou záměrně (?) nějaký vtípek. Občas mají také dost nevybíravý slovník. Abyste se trochu pobavili, přečtěte si, co jen za první měsíc stačili prohlásit v kvintě.

pí prof. **Podaná** (ukázka vybraného slovníku dámy)

„Nestane se, že někdo z vás přijde do školy upravený alkoholem.“
 „Žvýkačka není pracovní bordel, žvejkačka je prostě bordel!“
 „Napište 5 x ‚Mám dávat pozor‘ – a dávejte pozor – a pište!“
 „Sem myslela, že to se mnou šmejkně!“
 „Heleďte, pánové, nechte si svý pindy.“

p. prof. **Krč**

„Bobane, nechte toho, nebo hned bonznu, že mažete tabuli Niveou!“

p. prof. **Plecháček**

„Kapka není parašutista.“
 „Nic není dokonale tuhé.“
 „Kluci mají tendenci si to nezapisovat, kluci jsou totiž... nad věcí.“

p. prof. **Kubíček** (vždy vtipný a lehce roztržitý)

„Já vás vyhodím všechny tři a bude tu rázem pracovní atmosféra.“
 „Já toho Pohla už opravdu zabiju!“
 „Znáte efekt mlčící třídy? Všichni řvou ‚Ticho!‘“
 „Vaše pracovní morálka překročila bod mrazu. Teď už se blíží absolutní nule.“
 „Tady musí být nějaký terorista, aby vás přiměl k tomu, abyste něco dělali.“
 „V každé slušné rodině je 12 na druhou 144. Nevím, jak u vás?!?“
 Štěpánovi o časopisu: „Kdybyste byl charakter, tak to sníte.“

„Někteří lidé vyrušují tím, že si nechají krást tužky.“
 „Optické i akustické vyrušování je to samý.“
 „Petře, jestli ještě budete kráfat, tak vás vykráfu ven, jestli ještě budete žouželit!“
 „Petr chce ukázat, že něco ví, že něco umí. Že je prostě bourák.“

pí prof. **Veverková**

„Kdybyste si, pane Vrána, sednul jinam, abyste se navzájem neovlivňovali.“

„Vy jste opravdu velice vzdělaný, Petře, a ostatní zapadají do průměru.“

Mr. prof. **Baugh**

„It's like a brabec!“

„I'm a suplovaniučitel.“

p. prof. **Klaus** (trocha spisovné mluvy nakonec)

„Vy budete třeba po škole a založíte si nějakou soukromou firmu, nebo nějakou satanistickou.“

„S. r. o. Šimon Vrána bude kromě satanismu provozovat ještě zeleninu.“

„Zvláště na západě jsou dementní!“

Adam: „Pane profesore, do které skupiny se mám zařadit?“

„Tam, kde je nejvíc dementů.“

„Teď tam jede ten velkej sovětskej stroj a mele ty stromy i s těma srncema a daňkama.“

O teodolitu: „Vyrovnat ten stroj je ta největší pruda.“

„Proč má Pohl [skate]?“

O mapě: „V pondělí si přinesete malovátka, abyste tam mohli frnout nějaký stromy a vysvětlivky.“

Pavčina

(zápis: Lucka Z., Ryba)

PALLAG

aneb nechte omítku mluvit

Jen co jsem se nastěhoval na koleje Jana Palacha v Hradci Králové, zaujala mě řada nápisů na zdech mého bytu. Jeden z mých spolubydlících, který je ve druhém ročníku, je označil jako dědictví „po předcích“. Nápisů a verše pocházejí zjevně od různých autorů: podléhají různým stádiím sešlosti a vykazují známky rozdílných rukopisů.

Anonymní géniové minulosti. Ach, co je asi vedlo k tomu, aby vrývali své myšlenky do pomíjivé omítky? Byli to studenti, jejichž duše se trápily pod náporu učení ve zkouškovém období, anebo jsou jejich verše odrazem bujarých slastí studentského života? Kdo ví...

Prozatím jsem rozdělil nápisů do čtyř skupin:

1. skupina „1995“, psána velkými písmeny, kam patří verše v omítce rámu dveří v kuchyni a také obrázek syté anakondy. Autorem je jakýsi O. Gamaaminomáselný. Lze se tedy domnívat, že studoval farmacii a jeho trumfem byla organická chemie.

**VY NEVÍTE KDE JE TONDA?
SEŽRALA HO ANAKONDA!**

KSB

**POD TOUHLETOU ZKRATKOU
NAJDEŠ KOZLA S BRADKOU.**

POLYP SI ŘIŤ

11. 12. 1995 TU BYL O. GAMAAMINOMÁSELNÝ

2. skupina „Pedersen“, psána roztrášenými tiskacími písmeny, rovněž vryto do omítky v kuchyni. Pseudonym Marius Pedersen pochází z názvu firmy, která v Hradci Králové zpracovává tříděný odpad.

**Nemám rád trupíka
co mi čumí do mlíka.**

5. 1997 tu byl Marius Pedersen

3. skupina „Klaus“, obsahující nápisy fixem na záchodě, psáno úhledným psacím písmem. Podle teorie jistého renomovaného doktora farmacie (za 7 let) však spolu tyto dvě básně kvůli grafologickým znakům nesouvisejí. Zmíněný vědec, který se zabývá také psychoanalýzou, charakterizoval autora druhé básně jako nesebejisté, sexuálně zvrácené individuum mužského pohlaví, kterému navíc připisuje i autorství básně KSB. Posuďte sami.

(báseň pod volebním portrétem Václava Klause)

**Ať už se ti v této místnosti
bude nebo nebude dařit,
úsměv na mé tváři
tě musí rozhodně blažit.**

(nápis na reklamě na jakýsi fitness-rotoped firmy Kettler, na kterém sedí sličná modelka)

**Nebudeš-li s touto chtítí,
zdravou sračku budeš mítí.
Kettler**

4. dva nezařaditelné nápisy:

PALLAG

(pravděpodobně tuš na omítce, jedná se snad o exotický přepis názvu kolejí J. Palacha?)

GRRRRRROOA.

(vryp do omítky ztrácí na čitelnosti, tento nápis pravděpodobně vznikl ve zkouškovém období)

*Vybral a okomentoval
Michal Doležal*

P. S.: Kdo z chemiků na této škole správně určí strukturální vzorec kyseliny gamaaminomáselné? Odhadnete její vlastnosti nebo i způsob přípravy? Kontaktujte redakci!

AKCE WAR '99

neboli to nejlepší z palubního deníku voru Kačenka, plovoucí hromady odpadků se dvěma až třemi somráky-gurmány na palubě

Vybava

máme: gril, židličky, koření, deodorant, meče, vlajku, málo jídla, jedno oblečení

nemáme: duše na vor, stan, dřevo, náhradní boty či ponožky, peníze

20. července

Mikiš:

Ve vlaku jsme zatarasili 1 kupé naší vlajkou, pískali Suchomela, nějaký týpek nám chtěl prodat coververzní CD Abby, ale zjistil, že Mikiš má v hotovosti 40 Kč, a tak odešel. (...) Cestou jsme vosomrovali jednoho chlápka, u jehož baráčku byla hromada stavebních prken. (...) Teď sedíme u řeky na židlích a na grilu se vaří čaj, brambory a čtvrt kila kachních srdcí. Zároveň definujeme naši akci: Unikátní kombinace somru (nemáme peníze, materiál na vor, máme jídlo jen na 3 dny) a snobu (máme gril, křesílka a pixlu desítek koření). Zítra stavíme.

Jaroslav:

Večeřeli jsme stylově – kachní srdce a la gourm-sommer. Stručně zde popíši proces tvorby takového jídla: Do hrnce – nejlépe 1 litr – nalijeme vodu s kachními srdci. (Lépe chutná, byly-li v hrnci před několika dny vařeny špagety a je to stále znát.) Zasypeme sezamem, paprikou, kmínem a ještě několika tajnými přísadami a 32 minuty 15 vteřin vaříme. Jako doplněk jsou ideální neloupané brambory vařené v nesolené vodě.

21. července

Mikiš:

Je pořád hezké počasí. Miluju Plzeň! Jednak odtud pochází Mariana, jednak neznám lepší město na somr. Na první pokus jsem vosomroval sůl, cukr i kolínka, poté 5 l vody. V kontejnerech po celé Doubravce jsem posbíral plastové lahve o celkovém obsahu 175 litrů. V 11:45 jsem již hrdě seděl na louce a kochal se pohledem na úlovek. Idea voru nabývala na reálnosti.

Jaroslav:

(vynechány některé monotónní popisy dřevorubeckých úkonů, pozn. red.)

Základní kostra voru musela být z pevného, ale zároveň v jakémkoliv množství dostupného materiálu. Co může být lepší než – (...) borovicovou školku (...) ne-

postačují ani délkou ani šířkou (...) pokácel jsem malou táborovou sekerkou vzrostlý smrk. Dolních pět metrů bylo opět pro svou šířku (tentokrát z opačného důvodu) nepoužitelných. Zbytek jsem rozporcoval na tři asi čtyřmetrové kusy, které nyní tvoří hlavní část nosné konstrukce. (...)

Dokončil jsem svou práci dřevorubce s již notně rozbolavělymi zády. Složil jsem klády na hromádku a začal se rozhlížet po někom, kdo by mi je odnesl. A v tu ránu nikdo nikde. (...) Poprvé zvesela, podruhé s úsměvem, potřetí se mi tam nechtělo a napočtvrté jsem se do lesa sunul jako zombie – se všemi aspekty. Přitáhl jsem jich pět, těch kráv dřevěných. (...)

Mikiš:

Oběd: (dohromady) 5 rohlíků, 1 jablko, 1 cibule, 3 mrkve, voda.

A hurá do práce. Po důkladné diskusi jsme se rozhodli pro následující model voru: (viz foto, pozn. red.)

Nejprve jsme donesli ještě 4 dlouhá prkna od dědka. Potom se Jarda vydal somrovat olej na večeři a dalších 20 flašek. Já jsem se jal stloukat prkna. Vpředu a vzadu jsem instaloval nárazníkové kvádry, začal svazovat první lahve (...) vrátil se Jarda s vosomrovaným sádlem (...) makáme, tlučeme hřebíky, vážeme (...) umíráme (...) 19:30 - **vor hotov!!!** Délka: 4,2 m; šířka: 1,8 m; výtlač lahví: 215 kg; 5 klád; 16 prken; 5 metrů lan. Vor vypadá dobře, máme radost. Večeře

Jaroslav:

byla opravdu výtečná (...) S odstupem jeden a půl dne poslední pořádné jídlo od té doby. (...) Pochutnali jsme si na grilované kachně. (...) V zahradním grilu jsem rozdělal oheň. Ten zasypal uhlím, nasadil rošty a začal vařit. První jsem stvořil přílohu – vysomrovaná kolínka. Postup byl tento: do hrnce s (konečně) osolenou vodou jsem nakrájel jednu střední cibuli a nechal pár minut samotné povařit. Pak jsem přisypal trochu majoránky, přidal kolínka a vařil (...) Po pár minutách byl hotový ešus plný kolínek, z něhož jsem „vodu“ slil do druhého ešusu – snědli jsme ji pak jako vcelku chutnou polévku.

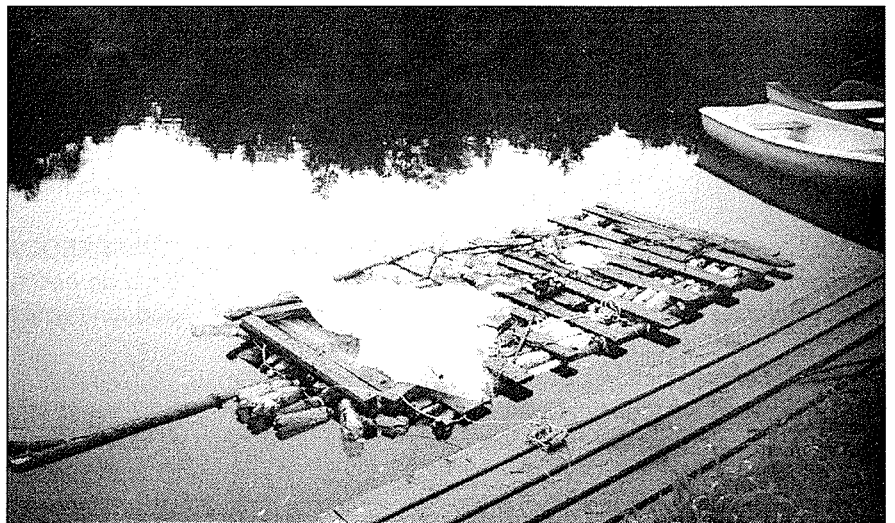
A zatímco kolínka stydla, já jsem z rozpuštěného sádla, trochu grilovací soli, drcených červených, zelených a černých pepřů a nějakého dalšího koření (trochu chilli nevyjímaje) namíchal omáčku, již jsem pak kousky kachny – porcované sekerou na zadním prkně voru – potírali. Jídlo bylo dobré a bylo ho (tenkrát ♀) dost. (...) Jen páteř jsme negrilovali s tím, že z ní den poté uděláme polévku. (...) Preventivně jsme si vyčistili zuby živočišným uhlím.

22. července

Mikiš:

Co si může člověk víc přát? Nažrat se na břehu půlkou kachny s kolínkami! (...)

Ani v noci nepršelo, ráno jsme dojedli kachnu s chlebem a nealkoholickým (♂) pivem. (...)

po týdenní plavbě a 12 jezích – plovoucí skládka

Jarda svou hrou okouzluje prázdnou řeku... Ne, občas jsme fakt měli úspěch

10:00 - vyplouváme!

První dojmy: „Hele, vono nás to snad unese!“ A taky že jo! Dali jsme bágly na před, rozložili sedačky a radovali se. Pachtili jsme se prvním volejem. (...) Dojeli jsme k prvnímu jezu...

Naše plavidlo je prostě geniální! Bez záteže přejeze jez jako nic! Za jezem jsme se konečně rozjeli, kolem krásná příroda, žádný vodáci. „Papagáj Relax!“ Dojeli jsme k voleji, kde jsem před deseti dny spal na louce sám a vlezl mi do ucha škvor a já běhal ve 3 v noci po vesnici a lidi se mě báli... ale to je jiná historie... dáváme oběd. Chléb, cibule, mrkev, voda (Jarda mi „vylepšil“ chleba o chilli a pak dělal, že nemůže najít vodu).

Pak jsme vytáhli zobcové flétničky a pískaři. (...) Co to slyším?!? **Family Frost!** Někde za lesem všeští, no fuj!

Začali jsme pádlovat a dojeli jsme k vesnici Bukovec, kde je jez. Vystoupili jsme, od jedné paní **vyšomrovali** nudle, prohlídli si jez a koupili si **Magnum**. Tomu říkám somr & snob. Jez jsme přetáhli bez problémů, pak měličina, ale za ní... **Peřeje!** Naše plavidlo má neuvěřitelnou stabilitu, ani jsme nezaznamenali peřej, která by kanoi otočila. Na peřeji jsme popíjeli nealkoholické pivo a provolávali naše heslo „Papagáj Relax!“ (...)

Jaroslav dosáhl 4. Danu somr: Když zjistil, že jsme dopili **nealkoholické** pivo,

nabral do něj vodu z řeky, zatřepal a s požitkem vypil. (...) Jaroslav právě mile překvapil i svými homeless dovednostmi. Vzal 3 l kanystr, o kterém jsme dumali, k čemu nám bude, zabalil si své mokré a studené nohy do napůl mokrého trička, načež je opřel o zmíněný kanystr a nasadil výraz „Papagáj Relax“. A mimochodem si myslím, že Family Frost by mělo být zničeno.

Jaroslav:

Již za tmy jsme dorazili k Dolanskému mostu. Notně vyhladovělí a promrzlí a s mokřými botami (jedinými, které jsme si vzali) jsme museli vylézt z lodi. (...) Vody je metr pod normál. Mikiš se postavil na zabetonované kamení a s hrůzou v očích (která ve tmě bohužel nebyla patrná) prohlásil, že když tu byl kontrolovat trasu, byla celá tahle část pod vodou.

Čekalo nás dvacet metrů, z nichž polovina byla do kopce, a třímetrová díra. Přes to všechno jsme museli přenést náš vor. (...) Nebudu popisovat hrůzy, které znamenalo vystoupení z lodi, sundání nohou z vyhrátého pelechu – ale museli jsme. Byla tma. Vor nás alespoň příjemně překvapil. Ad 1 svou odolností – vylomilo se jen jedno příčné prkno, ad 2 svou lehkostí – až překvapivou vzhledem k mase dřeva, z níž je sestaven.

Mikiš:

Pod jezem jsme rozdělali gril, naložili všechno zase na vor a jako plovoucí hučební kuchyně se vydali pod Dolanským mostem dál. Kemp – somr vody. Pak se stala hrozná věc: Jaroslav zjistil, že kachna je opravdu nepoživatelná (i přes naše santusácké zkušenosti); museli jsme ji už uvařenou vylít a na dohasínajícím grilu uvařit nudličky.

Mezitím jsme (v noci!) projeli další peřeje stylem Papagáj Relax, načež jsme nažráni zakotvili v nepropustném křoví. Vydal jsem se na průzkum. Po proniknutí kopřivami (Jarda z voru: „Já ti fandím!“) jsem se dostal na hnůj, za ním bylo žitné pole. 02:48 – usínáme v žitě. V duchu vidím noční krajinu kolem řeky. Romantárna...

23. července

Mikiš:

V cca 08:30 se probouzíme v žitě. Zima, zataženo. (...) Na palubě je strašnej bordel, další peřeje stylem Papagáj Relax (*zůstali jsme v nich dokonce pár minut třčet, protože ani jednomu se nechtělo vystoupit a uvolnit vor, pozn. red.*). Pískáme, dohání nás vor „Zlatý úhoř“ – krásná loď, téměř koráb, napalubě 5 chlapů, 1 ženská, siréna z parníku a **funkční dělo** (doteď mi zvoní v uchu). Obdivovali naše plavidlo i muziku. O kus dál začalo mrholit, ochladilo se. Potkáváme děti, (...) jsou z místního tábora a oceňují naši hru.

Naprosto odlišný rukopis:

Už po třetí jsme vyrazili na lodě, ale tentokrát proti proudu. Jako první jsme potkali „opilecký“ vor. Druhý nás míjel vor+loď se jménem Zlatý úhoř. Na potřetí se nám objevil maličký vor a první slova byla: „Hele, (v)oni hrajou!“ Když jsme vor míjeli, zatleskali jsme a zakřičeli „umí!“, jak tady v táboře chválíme. Chvíli jsme jeli

Šťastní somráci aneb azyl v pionýrském táboře. (V pozadí neznámá Amazonka.)

proti proudu, ale za chvíli zase zpět poslouchat.

Když začalo mrholit, zeptali se nás: „Nemáte náhodou pláštěnky?“ A my na to, že je máme v táboře a ať se zastaví. Bez bot, které hned po příjezdu schnuly u kamen, dostali oběd (řízek, brambory, salát, chleba). Na oplátku znovu zahráli na své nástroje s vrchním hudebníkem Pepinem a večer vyslechli minikoncert rokycanské skupiny Bodlák.

Nashledanou příští rok se těší

Amazonky

Mikiš:

Děkujeme děvčatům za autentický zápis! (...) Potkali jsme pár fajn lidí, kteří nám pomohli (dali se lehce vosomrovat) a v dobré náladě vyrážíme při západu slunce do protřezného jezu u Spáleného mlýna. (...)

Jaroslav:

Opustili jsme tábořiště s těmi zdaleka zatím nejlepšími dojmy. Prožíváme-li Dantovu Komedii, pak zde jsme právě opouštěli nejvyšší sféru nebeskou. Šli jsme se (po skončení koncertu skupiny Bodlák – trampská klasika s velmi nudnou basou a dobře propracovanými vokály, někdy až trojhlasými) rozloučit s nejvyšší vedoucí tábora, která nás předtím tak mile uvítala, vzala nám boty a dala je sušit, půjčila nám deky a poslala nás na oběd.

Ta nás nejprve chvíli přemlouvala, ať zůstaneme na noc. Že prý je zima a bude

pršet a že se stmívá a vůbec. My jsme s díky odmítli, neboť naše svědomí nám (k vlastnímu překvapení) nedovolovala dál využívat tyto hodné lidi. (...)

Skupina cirka 11-13 let starých děvčat zvaná Amazonky, která se s námi (s *tebou, Jardo, pozn. red.*) velmi sblížila a od které je zápis v deníku, se s námi rozhodla rozloučit. Cestou k voru jedna dívka konstatovala, že můj meč je hezčí než bokken, a naprosto nehodlala uvěřit, že může Mikišův „kus dřeva“ stát šest set. (...)

Byla již tma a vál poměrně studený vítr a já začal remcat, že jsou ty noční jízdy k po.. a že jsme de.., že nežerem, a pak máme za tmy hlad. Mikiš prohlásil, že je naopak velmi dobře, že jsme v tomto zuboženém stavu, protože se alespoň chováme výrazně jinak než během školního roku. (...)

A chtěli jsme se najíst. A tu jsme zjistili, že chybí zdroj. A už jsme byli blízko dna oba. (...) světýlko (...)

Bylo to tábořiště. S chutí jsme si koupili klobásu s plnotučnou hořčicí a s chlebem, dvě malá piva. (...) Já ještě vysomroval cukr (po půlnoci a od civilistů).

24. července

Mikiš:

Do..! Jsme na veřejném tábořišti a někteří zběsilí vodáci řvou už od sedmi. (...) Somr: hořčice, sůl, jíme svůj výtečný salámek, kaše uvařená z Klimo-coly je na 5. Dan, a na ten nemáme. (Pátý Dan somr: večer na zahradním grilu v esusu od řízků uvař Klimo-colu, dej do ní nudličky a nech do rána oslazené vařit. Ráno to sněž.) (*Za kvalitou ručí Klimomáček, viz též foto, pozn. red.*)

(...) Já: „Tak já balim.“

Jarda (ze spacáku): „Já ti fandim.“

Jaroslav:

(...) Snědli jsme chleba s kouskem točeného salámu, který jsme pořídili, když jsme kupovali snobské Magnum. Malá digrese k tomuto salámu: (...) Vtom se Mikiš obrátil na prodavačku a pronesl: „Nemáte něco s prošlou lhůtou, co byste musela vyhodit?“ (...)

Tentokrát jsme byli pevně rozhodnutí dorazit do Vranovic. (...) Po jezu jsme konečně narazili na přívoz (Darová).

Mikiš vystoupil a vydal se hraje na sopranínovou flétničku směrem Vranovice. Já jsem rozdělal gril, odrazil a začal

poprvé stylově obědovat. (...) K točenému salámu jsem snědl zbylou čtvrtku chleba a schroustal jednu nudličkovku. (...) Když se přiblížily první peřeje, nasměroval jsem taran tím směrem, kterým jsem viděl mizet poslední loď, odložil pádlo a vzal flétničku. (...) Vousatý pán prohlásil: „Ty vole, projel to perfektně, nepíchnul pádlem a ještě si píská!“ Ale tyhle peřeje ani nešly projet na Kačence jinak.

S Mikišem jsme měli sraz u nejbližšího jezu. Když jsem tedy v dálce spatřil jakousi zříceninu po celé šířce toku, zakotvil jsem a šel se podívat. První, co se stalo, že na mne za chalupou vyběhl pes. (...) Za druhým psem konečně přikvačil pán domu. Víceméně mi blahopřál, že jsem nebyl roztrhán a po okolí roznesen v zubech jeho psů. Říkal, že tudy nevede cesta na Vranovice (samozřejmě vedla). Podíval jsem se tedy na zbytky kúlového jezu. (...)

Bohužel, ve vyhlídnutém místě byl kousek pod hladinou „neviditelný“ kámen, o který se zaseklo zadní příčné prkno. Vor zůstal zaseknutý v tom největším proudu a ze zadu se začaly přes palubu hrnout hektolitry vody, které namočily i „somrákovu hromadu“ na přídi. (...) Potácel jsem se bez bot na rozvalinách jako podnapilý – vždyť jsem byl po pás v té nejdravější vodě. Povedlo se mi zád uvolnit, ale vor se vydal zádí proti mně, protože se špička okamžitě zasekla o jeden z kúlů. (...) nezůstat pod hladinou (...) několik lehkých, leč bolestivých pohmožděnin (...)

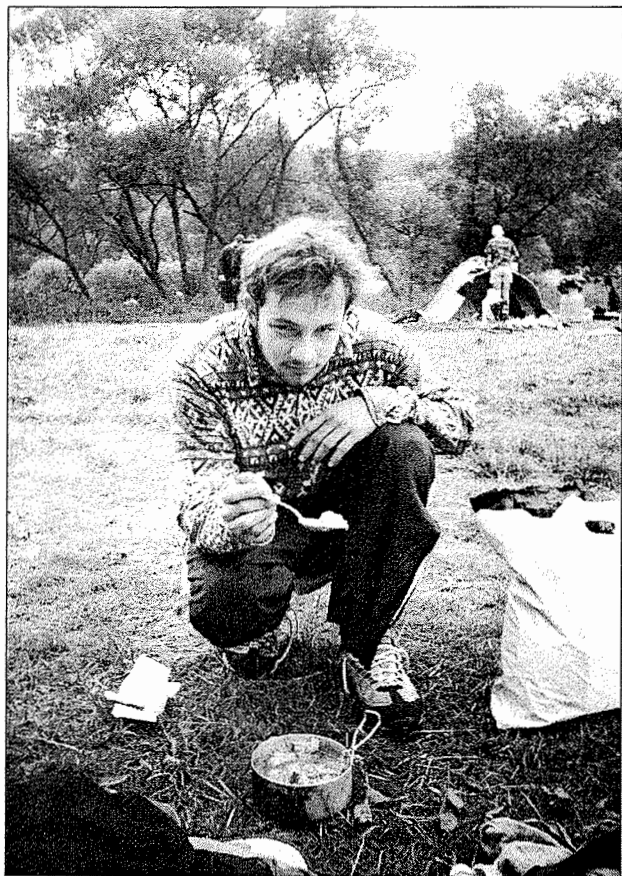
Nechal jsem vor plout proudem a plavaje jsem se vydal za svou čapkou. Asi s desátým tempem jsem si uvědomil, že mám v kapse peněženku. (...)

Seděl jsem již v klidu ve své sesličce, v suchém a čistém oblečení (*zřádce, pozn. red.*), koukal se do přírody a psal rýmováčky, když tu jsem zaslechl flétničku. A byla za mnou, tedy proti proudu. Odpověděl jsem na sopránovou, zakotvil u břehu a vydal se zpět k jezu pěšky. (...) a za zatáčkou jsem potkal Mikiše, který šel s flétničkou vepředu a vypadal jako krysař, který vede trojici myší – Komču, Olgu a Matěj Vančuru. (...) Matěj nastoupil na vor a rozhodl se cestovat na Šumavu, kam měl původně namířeno, po Berounce vorem. Plavidlo, zkonstruované maximálně na 217 kg nákladu (co se jen lahví týče) muselo nyní pojmout téměř tři metráky nákladu. (...) Když se jeden naklonil, začalo se plavidlo na té straně nořit pod hladinu. Spíš bych řekl, že jsme plovali, než pluli.

Matěj svůj příchod okomentoval: „Napiš tam, že na palubu přišel další negr.“ (...) Zakotvili jsme výjimečně ještě za světla.

Mikiš:

Vesele jsem vyrazil do kopce, pískaje na flétničku. Ještě 500 m od řeky jsme hráli dvojhlasně „glóry, glóry aleluja!“ Aleš

5. DAN SOMR – nudličky v Klimo-kole

Žák naráží na můj krysařský příchod: „Z tebe by měl Landa radost!“

Somr: třešně, chleba, těstoviny, mouka, vejce, mléko, kečup. Asi 10 lidí mě jde doprovázet k nejbližšímu jezu. U nejbližšího jezu nikdo nebyl, navíc nechutnej dědek se psy. Vedu dál jen Olgu, Komču a Matěje, občas pískám na stráních a skalách. Poté setkání s Jardou.

Jaroslav:

Protože jsme byli na souši a měli tašku vysomrovaného jídla, rozhodli jsme se uvařit večeři na táborovém ohni. (...) A tu jsme zjistili, že během jízdy na přetíženém plavidle veškerá naše bagáž navlhla (včetně mého foťáku 📷). Jen (alespoň) spacáky zůstaly suché. Zápalky byly jen navlhle, zato škrťátko durch mokré. Mikiš se zhostil sušení a strčil škrťátko pod kuklu na hlavě. Jednu (z asi třiceti) zápalku se mu nakonec podařilo škrtnout. Pak se úkolu zhostil Matěj a asi opět na podvacáté se mu podařilo sirku škrtnout. Tentokrát jsme táborák zapalovali papírem od salámu a vypadalo to, že chytne i dříví... Opravdu chytlo a na Matěje se snesla řada děkovných komentářů. Příkladem „Vančura, já tě miluju“, „Vančura, já tě vojedu“, a tak podobně.

K večeři jsme měli kávu, palačinky s třešňovým kompotem, pudink, dvě kachní nudličkové polévky, sardinky v tomatě, v česneku a pak ještě jedny v tomatě a závěrem čaj. Padlo na to téměř všechno jídlo, ale mohli jsme prohlásit „laeti summus“. (...)

25. července

Mikiš:

Ráno jsme si udělali porridge! Super zrádlo. V trávě jsem našel ještě palačinku ze včereška. Naše nynější tábořiště je bezkonkurenčně nejsomráčtější.

Jarda to vzdává!

Ano, ten, koho celá akce napadla a který se jí celou svou duší věnoval, odchází přes pionýrský tábor, kam chce vrátit víčko od ešusu, domů. (*Jako důvod uvedl zranění na noze, nemůžu se však zbavit do jmu, že ho cosi táhlo právě do tábora... pozn. red.*)

Dál se plavíme s Matějem. Posílám ho k jezu u Čivíc, zatímco já jdu do vesnice somrovat. Koupeno (📷): chleba, kolínka, brambory (levně), vejce (levně). Somr: sůl, okurka, voda (i perlivá).

Jez byl strašnej. Z kvarty si ho pamatuju úplně jinej, protože tenkrát bylo moc vody. (...)

Pod jezem jsme rozdělali gril a přirazili dvě lodi. Dali jsme brambory, chleba, lančmít (jejich), kečup, 2 žampionové polévky. Občas hrajou na flétničku, koupou se, praží slunce, absolutní pohoda.

Přirazila k nám loď: „Nevíš, jak se hraje dvoučárkový gis?“ (krásná holka)

U každého jezu bylo nutno vytahovat všechny věci. Mikiš se právě pokouší naskočit a netuší, že si zase namočí suché boty.

Šilenej jez, v pěti lidech ho přenášíme. Plavíme se dál k Liblínu, zapadá slunce, s Karlem, Jakubem, Milanem a Radkem, našimi novými vodáckými příznivci, děláme placky na palubě. (...)

Je krásný večer bez mráčku, vychází úplněk a my začínáme noční jízdu. Kluci už se utábořili, naproti 2. stanoviště Švp v kvartě. Sentiment. Přítok Střely, skautský tábor. Jez v Liblíně jsme **projeli**.

26. července

(zítra máme být na Křivoklátě)

Nezapomenutelný zážitek: **night ride** na voru. Dostali jsme se do krásného úseku Berounky Liblín-Zvíkovec.

Za úplné tmy jsme dojeli k dalšímu jezu, ten jsme projeli. Pak jsem si na přidi udělal mezi bágla hnízdo a odpočíval. Několikrát byly peřeje. Rybáři, úplněk. Za svítání další jez, u toho radši vystupujeme a do 10:00 spíme. Nechal jsem Matěje spát dýl, protože kormidloval v noci.

Projeli jsme třetí jez v řadě! Kačenka už měla namále. Dali jsme si snídani: porridge, chleba, sardinky, kafe. Samozřejmě na palubě. Projíždíme kolem hradu Krašov. Krása. Na jednom šutru nám uplaval kečup. Včera v noci uplaval v jedněch peřejích (které jsem prospal a voda se prý valila těsně kolem mé hlavy) Matějův ešus. Je polojasno, strašná pohoda.

Rapujeme na téma „Kdyby tady byla taková panéénka“. Krásný peřeje, Matěj vyskočil do chatové osady pro vodu. Máme strašný zásoby žrádla, můžeme jet nonstop, nicméně zítra večer na Křivoklátě nebudem. Těžko říct, kolik toho Kačenka vydrží, aby nás unesla oba. Zvíkovec v nedohlednu. Tady se to jmenuje Údolí mlouků.

Dohnali jsme tři vory, co nás před třemi dny předjeli. Bryzy se ovšem Zlatý úhoř

a vožralecký vor opět vzdalují, za sebou necháváme jen „karbaníky“, kteří tráví 100 % času hraním karet, což je zákonitě dostává na mělčiny a do vrbiček. (...)

Praží slunce, přetahujeme jez v Rybárně. Pod ním rozděláváme oheň na večeři: těsto na placky, rýže, voda na polévku. Úžasná pohoda, peřejký...

...náraz na kládu, nedalo se to odvrátit (v tomto okamžiku také vznikly velké skvrny, které rozpjíjí téměř polovinu rukopisu a snižují čitelnost, pozn. red.). Přes palubu se valí voda, chytám igelitky, Matějovu botu, 1 ešus, brodím se peřejema (v ešusu jsou ještě zředěné zbytky těsta, které využijeme na rýžovou kaši). (...) Ztratili jsme: 1 ešus, lžící, 1 Matějovu botu, těsto, rýži, víčko, vodu. Posléze lovíme vodu, ale lahev přišla o víčko a obměnila se s Berounkou. Uvidíme. Děláme další polívku a rejží. Rozlité těsto dělá žlutou čáru v proudu řeky.

Právě nás dohnal Radek a Jakub. Výtečná sladká rejže, do polívky dal ale Matěj hrst chilli, čímž tato nabyla na vtipnosti. Kluci si nechávají vařit svoji polévku, posléze ji však Karel vylil na palubu. (...)

Míjíme bývalý tábor Čochtán. Naposledy jsem tam byl před 7 lety. Teď je už (kdysi honosná) hlavní bouda hezky rozpadlá, pár let už tu tábor nebyl. Kousek za ním – 3. tábor tehdejší Švp. (...) Kluci mizí do dálky ke Zvíkovci. Nejza•• volej na celý Berounece! Odcházím pěšky na nákup (📷).

IZV – informace zásadního významu: nevím, jak bude Akce war pokračovat.

Všechno zapřičinil jez ve Zvíkovci. Je to neuvěřitelná stavba. Tam skončit, tak seš mrtvej. Nedokážeme odhadnout, co to udělá s naší plovoucí skládkou odpadků. Třeba (na tomto místě odešla naše věrná propiska Magda, čest její památce) to bude Kačenčin pohřeb. Je už tma, Matěj ko-

nečně přijíždí. Vysomroval jsem od jednoho rybáře Startku. Křivoklát padá. Nemůžu se dovolat Zátkovi.

Nad jezem děláme u mola se šlapacíma plavidlama brambory, pečeme buřty. V 0,5 l vody děláme polévku, co patří do 1 litru (je to kaše). V hospodě píšu tenhle deník. (...) Je tu malá dýza, kde tancují ti nejzvrhlejší vodáci. Co bude dál?

27. července

(dneska je sraz na Křivoklátě)

(tento extrémně vtípný zápis svědčí dostatečně o duševním stavu pisatele, pozn. red.)

Hvězdný čas 27071999, palubní deník vesmírné lodi EntenscheiB: uvízli jsme v gravitačním poli černé díry Zwick-o-wetz...

Dneska jsem spal sedmou noc v řadě pod širákem. Za uplynulý týden mám na sobě střídavě 5 kusů oblečení, žádný ponožky a jedny furt mokré boty. Tento fakt je urputně znát právě v těchto okamžicích. Ráno nás vzbudilo mrholení. Spali jsme, dokud nám spacáky (zvláště můj dekáč) nepromokly na tělo. Potom přesun (mokří a bosí) na verandu turistické chatky, kde si trhám chleba a sypu na něj cukr (úžasná pochoutka). Potloukají se tu i jiní voraři. Taky nevyplouvají. Furt leje, těžká santus session, přesun do hospody.

Matěj je výborný společník. Na nic si nestěžuje, moc nemluví, ale když promluví: „To je dobře, že máme ve třídě taky nějaký pořádný somrák.“

Já: „Jako že všichni tam jsou samí snobové?“

Matěj: „Přesně. Alespoň jeden pořádný somrák.“ (Následuje opět ticho nad šálky čaje.)

Závěrečné rozhodnutí: schováme tady Kačenku a půjdeme pěšky na Křivoklát. Kdybychom ji pustili do jezu, kde se teď pomalu zvedá voda, jenom bychom zaneřádili Beronku spoustou flašek. (...)

S šíleným nákladem (Jarda nám nechal skládací křesla, gril, pádla atd.) na zádech jsme vyrazili směr Křivoklát. Plni smutku nad ztrátou Kačenky jsme věnovali poslední pohled zkázonosně dunícímu zvíkoveckému jezu. Matěj nemá boty. Na to, že má před sebou přes 20 km, má velmi dobrou náladu.

Nekonečných 8 km do Skryjí. „Vančura, ty seš bůh!“ „Já jsem první bůh, který chcípne,“ říká stále si vykračující Matěj. (...) Je pohodička. Jdeme dál přes most. Jedna z Matějových hlášek (reakce na moje myšlenky, že budu místo studia cestovat): „Studovat, to když chceš, aby z tebe byl jenom snobáček burzoust.“

Snažíme se stopovat. (...) Neúspěšný somr medu. Naopak velmi dobrá jablka. (...) 30 kg na zádech je strašnejch. Matěj šlape v pantoflích, co vysomroval u řeky (obě jsou levé). (...)

Posledních 5 km – konečně chytáme stopa, dodávku. Okolo páté jsme pod mostem. Ondřej Zátka, se kterým tu máme dnes sraz, nikde. (...)

Opět naši známí vodáci Karel a spol. Údiv nad naším stylem života - homeless session pod mostem.

Žerem zase jako prasata. Plnej ešák brambor, plnej ešák kolínek se sýrem a sardinkama. Výborně. Už jsme se trochu naučili zacházet s kořením, které nám zanechal Jarda. Asi půl hodiny pískám flétničkou na mostě a nevydělávám ani halíř. Asi to

funguje jen na frekventovanejších mostech, jako je Karlův a pod. (...)

Jdu se projít na vyhlídku (pískám si nad Beronkou teskné melodie) a k hradu, přes nádraží zpět. Celou cestu vytrubuju melodie, podle kterých mě Zátka na 100% pozná. Nic.

Večer několik parodií na trampské písně v podání nás a kluků. Noc pod mostem, vadí pouliční lampy, půjčená celta.

28. července

Homelessácké ráno. Sýr, máslo, rohlíky, kobliha, švestky. Vracím celtu, kluci odjíždějí. Jdeme na nádraží, je tu roztomilé kotě. Slunce pálí jako ďábel.

Kupujeme lístek do Žloutkovic s tím, že se pokusíme jet co nejdál (např. až do Berouna). Povedlo se nám to jenom do Nižboru. Tam už byl chudáček průvodčí docela nesnesitelný.

V Nižboru jedno malé pivo, poté pochod do Berouna, po půl hodině mírné chůze, lenošení ve stínu a pojidání jablek chytáme stopa do Berouna. Oběd – polárkáč za všechny zbylé drobné jíme na chodníku. Došli jsme k čerpací stanici. (...)

Po hodině vedra chytáme úžasnýho stopa (všechny ty prázdný dodávky na Prahu, co nezastavily, nám můžou políbit). Ve stylové škodovce 120 sedí Američan s dredama a černejma brejlema a v autě hraje na plný pecky be-bop jazz. (...) Na Smíchově jsme vypekli policajty. Američan se směje.

Před Jardovým bytem jsme složili jeho židličky, gril, pádla, jsme o 30 kg lehčí. A domů. Matěj zvolna odchází s nezodolným optimistickým úsměvem na tváři.

vybral & zapsal Mikiš

Stanislav Roup Ežnický

ŠKOLNÍ INSPEKCE

(Věnováno básníku z nejmilejších Karlu Hlaváčkovi)

Je ráno – čtyři ženy jdou,
jdou chůzí krutou, houpavou.
Nad starou školní budovou
je slyšet píseň mollovou.

Je ráno – čtyři ženy jdou
za životní svou zábavou.
Zde nepomůže protekce:
začíná školní inspekce...

Je ráno – ženy chtějí jsou.
Slídívá očka uhranou
každého, kdo v nich zhlédl by
anděla tiché záhuby.

Je ráno – kousek za školou
kouří se petra za petrou.
Ta hlavní rukou mávne tu,
krvavou tušíc vendetu.

Jdou potom jedna za druhou
berouce třídu za třídou.
Jen co si chvíli oddychnou,
už zase jdou, už zase jdou.

A znovu ráno, znovu jdou
mlhavou rmutnou Lindnerkou.
Otázka je snad nasnadě –
kdo bude dneska na řadě?

A s otázkou tou osudnou
bloumají všichni sborovnou.
Snad jenom žáci ve třídách
nemají srdce v kalhotách.

Potřetí ráno – ženy jdou
ukolébány vidinou
nadházející soboty.
Nad školou přistrach Golgoty.

Je večer, ženy domů jdou
kde kleknou s tichou modlitbou:
Kéž Bůh jim znovu dopřeje
v pondělí nové galeje.

Jarča & Barča I.

Zlý duch naší současné politické scény pronikl i na půdu Prvního obnoveného reálného gymnázia. Ač je to k nevíře, stali jsme se následovníky Milošů Zemanů (a jemu podobných -emanů), které (případně jejich ministry) oslovují na ulici neznámí lidé, aby jim tu vtiskli do ruky kufřík naštosovaný přísně tajnými dokumenty o BIS, jindy zase hrst zmuchlaných papírů, na nichž jsou zaručeně pravé informace o nekalých praktikách Hradu.

Něco podobného se stalo i jednomu z našich redaktorů. Když míjel před několika dny, hloubaje na cestě domů o tom, co je podstatou Jsoucna, Discoland Sylvie (dej mu pánbůh věčné nebe), vyřítit se z prosklených dveří nevábně vyhlížející, zato však zlatem ověšený zřízenec, beze slova, s dábelským úšklebkem ve tváři vtiskl mu do ruky podivně vyhlížející balíček, načež ho znovu pohltilo temné lúno bílého domu. Náš redaktor se z překvapení pořádně probral až doma. Když zpocenýma rukama balíček nervózně otevřel, vypadl na stůl svazek úhledně převázaných lístků rozličného formátu. Po podrobnějším čtení zjistil, že se jedná o šifrovanou korespondenci, kterou mezi sebou svého času vedly v průběhu vyučovacího procesu dvě studentky našeho gymnázia. Jelikož se jedná o unikátní dokument, který mnohé vypoovídá o školství na konci druhého tisíciletí, rozhodl se dopisy dešifrovat, připravit jejich kritickou edici a nabídnout ji k vydání nakladatelství Torst.

Porgazeenu se nyní naskytla jedinečná možnost publikovat ještě před knižním vydáním této korespondence několik úryvků. Budou-li mít mezi P. T. čtenářstvem

příznivý ohlas, přineseme v příštím čísle jejich pokračování.

Jelikož se jedná o velmi delikátní a citlivý materiál, je většina jmen zúčastněných osob změněna, na prvním místě samozřejmě jména obou hlavních akterek. Barča a Jarča jsou tedy pouze zástupné pseudonymy. Rovněž jsou vypuštěny všechny konkrétní časové údaje. Pro snazší rozlišení tiskneme dopisy Barči normálním písmem, Jarčiny kurzívou. Dopisy jsou otiskovány se všemi pravopisnými, gramatickými i stylistickými nestandardnostmi, v hranatých závorkách uvádíme doplnění, nezbytná pro porozumění textu.

...

– Ahoj Jarčo! Teď je francouzština, co? B.

– Bohužel, buď jí země lehká. Budeš si dělat nějaký referát z dějůku? J. Málem bych zapoměla, Ahoj Barčo! J.

– Referát si budu muset nejspíš udělat. Máma mě nutí a vychází mi 6 na vysvědčení. B.

– Mě taky vychází 6 na vysvědčení a ještě k tomu propadám z chemie. Hele proč Karel sedí vepředu? J.

– To jsme na tom stejně. Nevím. První hodinu tam byl prej proto, že tam psal úkol a pak tam už zůstal. Asi bych za nim měla přijít. Nějak moc se s nim nebavím. B.

– Možná si [píše] úkol, ale neviděla jsem, že by tam něco psal. Asi bys za nim měla jít to potěší tebe i Karla. J

– Snad, nevím. Tohle mě nebaví a navíc hrozně sere (fakt dost), takže něco jiného. Standa říkal, že ho nemáme poslouchat. Tak třeba můžem hrát takovou hru. Kaž-

dej napíše 1 větu a tak vznikne pohádka. B. P. S. Začni. B.

– Tak jo, pěkně se děti usadte a poslouchejte.

Byl jednou jeden chlapec a jedna dívka. Vlastně to nebyla dívka, ale chlapec a matka ho tak oblékala proto, aby v dospělosti nemusel na vojnu. Proto když měl po vojně si chtěl najít ženu a proto se najednou z ošklivé dívky stal krásný, mužný, tmavovlasý chlapec. S modrýma očima a jménem se Květoslav (to je přeci velice mužné jméno). A tak se vydal na dlouhou cestu za štěstím svého srdce, dlouho putoval, až jednou došel do země zvané Libeňkov a do města Porgíkov. Když tam došel viděl zrovna vycházet z brány nádhernou dívku, tmavovlasá, modrooká, štíhlá, s mléčnou pleť, prostě úplná krasavice. Miroslavěna bylo její švarné jméno a když viděla Květoslava málem jí vypadlo lízátko z pusy. Nebylo to lízátko, co jí vypadlo z jejich krásně tvarovaných, plných, rudých rtů. Ale byl to zub krásný žlutý, dlouho nečistěný zub, ale Květoslav přiskočil a tento krásný zub zachránil před zničením. Byla v něm totiž bomba, a tak by město Porgíkov včetně s Miloslavěnou a Květoslavem nedopadlo dobře. Květoslav se v Porgíkově dlouho nezdržel, proto ho tu nic moc nezdrželo. Kromě naprosto okouzlující Miloslavěny, která se mu až na svůj věk (narozena 895 - nyní je 1328) velice zamlouvala.

– Hele mě to nebaví pod psát o něčem jiným. J.

– Tak jo. Začni. B.

– Proč mám začínat vždycky já! J.

[pokračování přístě]

Lingvistická glosa

V posledním PORGazeenu se v obvyklé záplavě podnětných a vkusných článků mihly dva příspěvky již velmi protřelých autorů – Václava Klause a Ondřeje Hojdy. Jejich obsah byl velmi rozdílný, přesto se oba autoři shodně (a věřím, že nevědomky) dopustili při skloňování zkomolení mého rodového jména. Rád bych tímto nastínil způsob, jakým by mělo být jméno *Hulicius* skloňováno.

Podle jazykových pravidel jsou možné dva způsoby skloňování polatinštělých příjmení – „české“ a „latinské“. To znamená, že lze skloňovat buď *Hulici-us* (nom.), *Hulici-use* (gen.) atd., nebo *Hulici-us* (nom.), *Hulici-a* (gen.) atd., tedy že jednou nominativní koncovka *-us* při skloňování odpadne, podruhé nikoliv. Jinak se skloňuje podle vzoru „muž“, řídčeji „pán“. To neznámá, že bych jeden den mohl být volán „*Hulicie!*“ a druhý „*Huliciusi!*“ Způsob může být používán pouze jeden. O tom, který to má být, rozhoduje nevěšdní pravidlo, totiž **rodinná zvyklost**. To znamená, že mé jméno se skloňuje podle úzu používání mou rodinou. Má maminka a sestra se jmenují *Huliciusová*, tedy podle „českého“ skloňování. A tak bych si přál být skloňován i já.

Na závěr mi dovolte malou rodinnou historku; když můj otec obhajoval svou diplomovou práci, byl nucen čekat na verdikt komise podstatně delší dobu než jeho kolegové. Když bylo po obhajobě, otázel se zkoušejících, co bylo důvodem zdržení. Ti mu vysvětlili, že nejprve se sami dohadovali o tom, budou-li jej oslovovat „pane Huliciusi“, nebo „pane Hulicie“. Nakonec zatelefonovali do Ústavu pro jazyk český AV, odkud jim bylo po delší debatě sděleno zhruba totéž, co je v této glose. Zkoušející nakonec vsadili na tu správnou variantu.

E. Hulicius

Thud!

My world in Texas ended with the thud marking the end of my brief struggle to shut the trunk of my car. This small exertion soaked my T-shirt in sweat; you see I was in Austin, Texas and Texas in the summertime must be like a slash and burn fire in the Amazon: all the humidity plus a little extra heat thrown in for good measure. I scanned the skyline of the city that had been my home for the last three years and gazed at the bell tower of the university without thinking of it as a monument to those who fell when Charles Whitman ascended its stairs twenty years ago and kicked off the American fad of school massacres which seems to be thriving even today. No I didn't think about that at all. I exhaled deeply as if the largest state in the contiguous United States had become my own private sauna, wiped the sweat from my brow with my forearm, hopped in the only place in my car not filled by the junk three years of life produces, and hit the gas.

It could have ended with a bang. At 11:37pm the night before I was sitting on a concrete step nursing a Shiner (Staropramen Texasu) chatting with my roommate Sarah at Emo's, the cheapest and loudest club in Austin. Sitting next to me was a cute little goth girl whose passing resemblance to Cleopatra was marred only by the 300 or so metal objects she had managed to stick in her face. Next to Sarah was a kid in a cowboy hat looking more than a little like James Dean in Giant. A Texan born and bred, Sarah gave little thought to the cowboy tapping his foot to the sporadic throbs emanating from two turntables and a microphone forty feet away. I gave a lot of thought to it, it's why I love that city so much: where else can you find goths and cowboys grooving to something which even by my lax standards barely qualifies as music. We were there to see a German band called Atari Teenage Riot whip the hot and lethargic Texans into a screaming frenzy with their cries of "Burn Berlin Burn!" and "Destroy 2000 Years of Culture!"

Sarah and I spoke of how tonight's show would compare to the ATR concerts I had seen at some club called

Žuch!

Můj svět v Texasu skončil žuchnutím svědčícím o konci mého krátkého zápasu, když jsem zavíral kufr svého auta. Tato malá námaha promočila moje tričko potem, víte, že jsem v Austinu, v Texasu a Texas v léte je jako bičující a spalující oheň na Amazonce, se vši tou vlhkostí a trochou extra žáru přiloženého pro lepší výhřevnost. Pečlivě jsem si prohlížel siluetu města, které bylo mým domovem poslední tři roky a zíral jsem na univerzitní zvonici aniž bych jí bral jako monument těm, kteří padli, když na jeho schody vystoupil před dvaceti lety Charles Whitman a vykopal američanům bláznivé nápady na školní masakry, které zdá se vzkvétají dokonce i dnes. Ale vlastně jsem o tomhle moc nepřemýšlel. Těžce jsem oddechoval, jako kdyby se největší stát v přilehlých Spojených Státech stal mou vlastní soukromou saunou, předloktím jsem si utřel pot z čela a skočil jsem na jediné místo v mém autě, které jsem ještě nezaplnil produkty mého tříletého bordelaření a šlápl jsem na plyn. Mohlo to skončit prasknutím v 11:37pm noc předtím jsem viděl na betonovém schodě Schiner (Staropramen Texasu) a jsem se svou spolumbydlící Sarah U Emy, v nejlépeším a nejhlučnějším klubu Austinu. Poblíž mě seděla malá roztomilá goth dívka jejíž povrchní podobnost s Kleopatrou byla založena pouze asi na 300 kovových objektech, které přiměla, aby se jí nalepili na tvář. Blízko sarah bylo dítě s cowbojským kloboukem vypadající více než málo jako James Dean v Giant.

Texsanka rodem i vychováním, Sarah věnovala pozornost Cowbojovi podupávajícímu si nohou do řídkého rachotu, který vycházel ze dvou (něco Š.V.) a mikrofonu asi čtyřicet stop vzdálených. Dost jsem se na něj díval, to je totiž to proč tohle město tolik miluji: kde jinde můžete najít CHOTS a cowboje vlnící se při nečem co dokonce i moje uvolněné zásady stěžejí vymezují jako hudbu. Byli jsme tam, abychom viděli německou skupinu zvanou Atari Teenage Riotženuocí prudké a netečné Texasany do šíleného ječení s jejich vlastními výkřiky jako „Burn Berlin Burn“ (Hoř Berlína hoř) a „Destoy 2000 years of Culthure“ (Zničit 2000 let kultury).

Sarah a já jsme mluvili o tom, jak by se dnešní show dala srovnat s koncertem ATK, který jsem viděl před několika měsíci v nějakém klubu jménem Roxy v Praze, ve městě, do kterého jsem brzy usadím, abych se stal učitelem ve škole. Sarah se zeptala jak si to s tím učitelem představuju a já jí odpovídal s vyhlídkou na absolutní teror. Představa, že stojím před třídou

českých puberťáků snažice se jim všípit nějaké nadšení pro můj rodný jazyk, vyvolávala v mém žaludku pění jako v automatické pračce. S nadějí, že sklidním svůj žaludek jsem vstalů a chňapl po Cole.

Tehdy nám došlo, že Tentonic anarchists (Germánští anarchisté) uvízli někde před Abilenem, protože se jim porouchala dodávka a tak jestli vůbec dorazí, nebude to dřív jak za tři a půl hodiny. Podíval jsem se na své chápající Swatchky-12:45am a rozhodl jsem situaci: závěrečná zkouška z anatomie, předmět, který jsem málokdy navštívil a měl tak pochybnou šanci, že projdu, očekávala mě už za sedm hodin, Abych absolvoval, potřeboval jsem tuhle zkoušku udělat. Přemýšlel jsem o zkoušce, že jestliže tuhle zkoušku neabsolvuju, proto abych mohl zhlédnout fantastickou rockovou bandu jak to rozbalí v týhle malý díře ve zdi udělá to skvělou story, ale (sorry to nepřičtu Š.V.) a čekat na ně, i když se jich vůbec nemusím dočkat, to je úplně jiná záležitost. S tímto zjištěním jsem popadl Sarah? skočil do jejího džípu a vypálil zpět do motelu kde jsme bydleli (ráno nás vykopli z bytu) a šrotil jsem se látku jednoho semestru anatomie sedm hodin. Mohlo to skončit zahučením. Opouštět Austin znamenalo opustit Sarah a Sharon, dva z mých nejlepších přátel na světě. Sharon si měla vzít jednoho chlapa, kterého jsem nesnášel a tak už jsem věděl, že se věci mezi náma změní. Sarah přemýšlela o tom, že se přestěhuje do Coluformie, a já jsem neměl vůbec žádnou představu o tom kdy se vrátím (jestli vůbec) z Pahy, takže jsem netušil, kdy budeme mít příležitost se vidět. Když můj poslední týden nebyl tak hektický se zkouškami k udělení. Papíry k napsání, bytem k úklidu a přípravami na tu strašlivou práci tak daleko ze zemějistě by došlo i na slzy. Naproti tomu jsem se stal automatem: typem stroje, který nepotřebuje mýt zodpovězeny všechny otázky. Brzo jsem udělal tu zkoušku z anatomie a běžel zpět ke svému, abych zabouchl kufr a odjel do Cali.

Mohlo to skončit zakřičením, ale zkončilo to žuchnutím.

Pozn.: Do počítačové formypřevodl a podílel se se svolením A.G. na opravě drobných pravopisných a stylistických chyb Vynikající student Prvního Obnoveného Reálného Gymnázia (oceněn řádem Modrého Lachtana) Šimon Vrána (dále jena jako Hniloba, Zhnilaj nebo tak nějak).

přeložila **Adéla Gemrothová**

(Tento překlad neprošel jazykovou

Dus!

Roxy a few months before in Prague, the city to which I would soon return to become a school teacher. Sarah asked me what I thought teaching would be like and I replied with a look of absolute terror. The thought of standing in front of a class of Czech teens trying to instill in them some enthusiasm for my native tongue caused my stomach to churn like a washing machine. Hoping to settle my stomach I got up to grab a coke.

That's when we learned the Teutonic anarchists were stranded outside of Abilene in a broken down van, and if they managed to show up at all it wouldn't be for at least three and a half hours. I looked at my dying Swatch - 12:45am - and summed up the situation: A final exam in Anatomy, a class I seldom attended and had dubious chances of passing, awaited me in only seven hours. To graduate from university I needed to pass this exam. I thought about the fact that while failing university so I could see a fantastic band rock the house at this little hole in the wall made a great story, failing university to wait for that fantastic band and not having them show up was another matter entirely. With this revelation I grabbed Sarah, jumped in her jeep and high tailed it back to the motel I was staying at (we had been kicked out of our apartment that morning) and crammed a semester's worth of Anatomy into seven hours.

It should have ended with a whimper. Leaving Austin meant leaving Sarah and Sharon, two of my best friends in the world. Sharon was going to marry some guy I hate, so I already knew things were going to become different between us. Sarah was thinking about moving to California, and I had no real idea when (if ever) I would come back from Prague so I didn't know when we would get the chance to see each other again. If my last week hadn't been so hectic with exams to take, papers to write, apartments to clean, and preparation for a frightening job in a far off land I surely would have shed a tear. Instead, I became an automaton: the type of machine needed to be to complete all these tasks. I finished my Anatomy exam early and I ran back to my car, slammed my trunk, and drove to Cali.

It could have ended with a bang, it should have ended with a whimper, but it ended with a thud.

Můj život v Texasu skončil zaduněním, které završilo můj krátký zápas o zavření kufru u auta. Toto malé úsilí prosáklo mé tričko potem; aby bylo jasno, byl jsem v Austinu v Texasu a Texas v letním období je jako rána bičem a požár v Amazonii: všechna ta vlhkost a ještě trochu vedra nádvakem. Pečlivě jsem si prohlédl siluetu města, které bylo mým domovem v posledních třech letech, a zahleděl jsem se na zvonici univerzity, aniž by mi přišlo na mysl, že je památkou na ty, kteří padli, když Charles Whitman stoupal před 20 lety po jejich schodech a rozjel americkou libůstku ve školních masakrech, která, jak se zdá, vzkvátá i dnes. Ne, nemyslel jsem na to ani v nejmenším. Dychal jsem zhluboka, jako kdyby se stal největší stát v přilehlých Spojených státech mou soukromou saunou. Setřel jsem si pot předloktím z čela, sedl si na jediný kousek volného místa v autě, který nebyl zaplněný harampádím nashromážděným za tři roky života, a šlápl na plyn.

Mohlo to skončit skvěle. Tu noc předtím ve 23:37 jsem seděl v Emo's na betonovém stupni, usrkalva Shiner (Staropramen Texasu) a povídal si se svou spolubydlící Sarah. Emo's je nejlevnější a nejhlučnější klubu v Austinu. Vedle mne seděla malá roztomilá gótská* dívka, jejíž zřejmou podobu Kleopatře kazilo jen asi 300 (nebo tak nějak) kovových objektů, které si zvládla napíchat do obličeje. Vedle Sarah sedělo dítě v kovbojském klobouku, které nápadně připomínalo Jamese Deana ve filmu Gigant. Sarah, Texasanka každým coulem, nevěnovala moc pozornosti kovbojovi, který si poklepával nohou do sporadického tuc-tuc, které vycházelo ze dvou gramofonů a mikrofону vzdálených přibližně čtyřicet stop. Já jsem tomu věnoval pozornosti hodně, kvůli tomu mám tohle město tolik rád: kde jinde můžete najít Góty* a kovboje, kteří mají rádi něco, co i při svých nevyšokých nárocích sotva můžu nazvat hudbou?! Byli jsme na koncertě německé skupiny Atari Teenage Riot**, která svými šlágry „Burn Berlin Burn“ a „Destroy 2000 Years of Culture“ vybičovala letargické Texasany do řvoucího záchvatu šílenství. Srovnávali jsme dnešní show s koncertem ATR, který jsem viděl o pár měsíců dříve v nějakém klubu zvaném Roxy v Praze, ve městě, do kterého jsem se měl vrátit, abych se tu stal učitelem angličtiny. Sarah se mě zeptala, jaké to asi bude být učitelem, a já jí odpověděl pohledem plným hrůzy. Myšlenka na stání před třídou

českých výrostků a vštěpování jim alespoň trochy entuziasmu pro můj rodný jazyk mi v žaludku způsobila pocit zapnuté pračky. V naději na uklidnění jsem se chopil koly. Vtom jsme se dozvěděli, že teutonští anarchisté kvůli rozbité dodávce uvízli před Abilene a jestli vůbec přijedou, tak to nebude dřív jak za tři a půl hodiny. Podíval jsem se na své skomírající Swatchky - 00:45 - a shrnul situaci: závěrečná zkouška z anatomie, předmětu, který jsem zřídka kdy navštěvoval a u kterého jsem měl jen malou šanci, že projdu, mě očekávala o sedm hodin později. Potřeboval jsem tuto zkoušku, abych absolvoval universitu. Přemýšlel jsem o tom, že propadnout kvůli tomu, abych viděl tuhle skvělou kapelu, je docela dobrá historka, ale propadnout, protože jsem čekal na skvělou kapelu, která vůbec nepřišla, je něco úplně jiného. V této souvislosti jsem popadl Sarah, skočil do jejího džipu, odjel zpět do motelu, kde jsme bydleli (ráno jsme byli vyhozeni z našeho apartamentu) a nacpal látku jednoho semestru anatomie do sedmi hodin.

Mělo to skončit v klidu. Opouštění Austinu znamenalo opouštění Sarah a Sharon, dvou mých nejlepších přítelkyní. Sharon se chystala vzít si nějakého chlápka, kterého jsem nenáviděl, takže jsem věděl, jak se věci mezi námi změní. Sarah zamýšlela přestěhovat se do Kalifornie a já jsem neměl ani páru o tom, kdy (jestli někdy) se vrátím z Prahy, takže jsem nevěděl, kdy budeme mít šanci se znovu vidět. Kdyby můj poslední týden nebyl tak nabitý zkouškami ke složení, pracemi k napsání, byty k uklizení a přípravou na obávané zaměstnání v daleké zemi, jistě bych uronil slzu. Místo toho se ze mne stal jakýsi automaton: druh stroje, kterým je třeba být, aby se daly splnit všechny tyto úkoly. Skončil jsem rychle s anatomí, doběhl k autu, zabouchnul kufr a odjel do Cali.

Mohlo to skončit skvěle, mělo to skončit v klidu, ale skončilo to zaduněním.

* pozn. překl.: goth - nejbližší podobné slovo, které jsem našel ve slovníku, bylo Goth, což znamená Gót, Vandal, barbar; co tím chtěl autor říci, ví jen on a zbytek lépe anglicky mluvícího světa.

** pozn. překl.: pěkněj nářez

přeložil **Křištof Hanzlík**

(Tento překlad neprošel jazykovou redakcí.)

ANDĚL SEVERNÍHO OKNA II.

Toto je společná redakční reportáž; jakákoli podobnost s žijícími osobami je čistě nenáhodná...

PONDĚLÍ 21. 1.

9⁵⁵ – Levé okno zavřené, pravé pootevřené; záclony zatažené
 10⁵⁵ – Beze změn
 11¹⁵ – Otevřel levé okno – stále za záclonou
 11³⁵ – Otevřel pravé okno; pravé bez záclon, levé za záclonou
 12²⁸ – Zahrnul pravou záclonu
 12³⁵ – Kouká z pravého okna!
 12³⁸ – Zalezl
 14¹⁴ – Levé okno – peřiny, polštáře na stranách, ručník na levé okenici
 Konec dnešního pozorování

ÚTERÝ 22. 1.

9³⁸ – Levé otevřené, pravé pootevřené; záclony zatažené
 9⁴⁰ – Levé – kouká, zavírá, záclony stále zatažené
 9⁴³ – Pravé zavřel; záclony stále zatažené
 10⁴³ – Levé otevřené
 10³⁴ – Pravé okno – roztažené záclony
 10⁴³ – Pravé okno – kouká
 10⁴⁴ – Zalezl
 10⁴⁶ – Zatáhl záclonu
 10⁵¹ – Kouká z pravého okna; neroztáhl zácl.
 10⁵² – Zalezl
 11⁰⁵ – Roztáhl pravou záclonu
 11¹³ – Zatáhl pravou záclonu
 12²⁰ – Beze změn
 12⁵⁰ – Levé pootevřené, pravé zavřené
 14¹⁵ – Zavřel levé
 14⁴² – Levé pootevřené
 Konec dnešního zápisu

STŘEDA 22. 9.

8¹² – Levé otevřené, pravé zavřené (a špinavé); záclony zatažené
 8³⁵ – Otevřel pravé – větrá (větry); záclony zatažené
 9⁴⁶ – Levé s peřinami

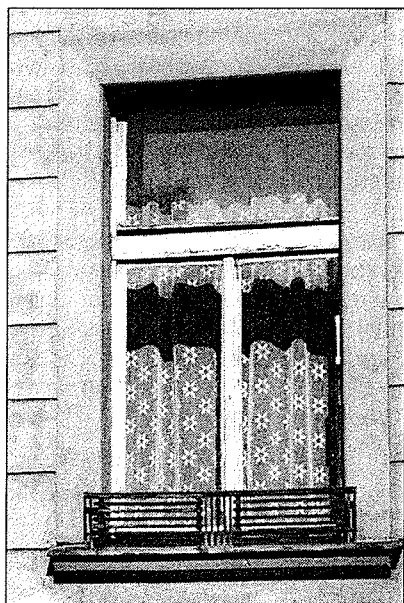
10²² – Kouká – pravé, levé beze změn
 10²⁶ – Zalezl
 11²⁶ – Kouká – levé okno, na peřinách! Záclony nezměněny
 11²⁸ – Zalezl – uklidil polštáře a peřiny; zbyl ručník
 11²⁹ – Vyklepal a složil ručník, opřel se o něj a kouká
 11³⁰ – Zalezl i s ručníkem
 11³² – Kouká z pravého okna
 11³⁵ – Zalezl
 13¹⁴ – Kouká – pravé

/obědová přestávka/

15¹⁴ – Už je zalezlý... Obě otevřené, zazáclonované
 15³³ – Kouká – pravé (převlékl tričko?)
 15³⁵ – Zalezl
 15⁴⁶ – Zavřel levé okno
 16³² – Kouká – pravé
 16³⁴ – Zalezl
 16³⁵ – Levé zavřené, pravé otevřené; obě zazáclonované
 Konec dnešního pozorování

ČTVRTEK 23. 9.

7⁵⁵ – Levé otevřené, pravé pootevřené; obě záclony
 8⁵⁷ – Kouká, levé okno
 8⁵⁸ – Zalezl
 8⁵⁹ – Zavřel levé okno
 9⁴⁰ – Otevřel levé okno – holý pupek (fuj!), modré spodky
 10⁰¹ – Kouká – pravé; fialové triko
 10⁰² – Zalezl
 10⁰⁹ – Kouká; roztažená záclona v pravém
 10¹³ – Zalezl; záclony stále roztažené
 10¹⁸ – Kouká, pravé, žvýká
 10³⁰ – Zalezl; v pravém zatažená záclona
 11⁵⁷ – Beze změn
 12²⁸ – Tomáš: „Tak už vylezl!“
 14¹⁰ – Kouká, pravé
 14¹² – Zalezl
 14¹³ – Vyndal peřiny a polštáře, ručník pověsil na okno

15¹⁹ – Beze změn
 15²³ – Zálclona v levém okně zavírala dovnitř, přišel ji upevnit, čte si noviny (?)
 15³³ – Kouká, levé, opřen o polštáře
 15³⁴ – Zalezl
 15⁴⁶ – Kouká, pravé, žvýká
 15⁴⁸ – Zalezl
 15⁵⁶ – Zandavá peřiny a polštáře
 16⁰¹ – Kouká, pravé okno
 16⁰⁴ – Zalezl
 16¹³ – Pravé okno, roztažené záclony
 16²³ – Zatažená záclona v pravém o.
 16²⁶ – Kouká, pravé
 16³⁰ – Zalezl, zavřel levé okno
 Konec pozorování

PÁTEK 24. 9.

7⁵³ – Levé zavřené, pravé pootevřené; zázacloňované
 7⁵⁸ – Levé otevřené – peřiny, polštáře, pravé pootevřené; záclony stále zatažené
 9²⁵ – Levé okno, kouká
 9²⁷ – Zalezl
 10⁴³ – Beze změn
 10⁴⁷ – Kouká, pravé; fialové tričko
 10⁴⁸ – Zalezl

10⁴⁹ – Roztáhl záclony v pravém okně
 10⁵⁹ – Kouká, pravé
 11⁰¹ – Zalezl
 11¹⁶ – Kouká, pravé
 11^{16,30} – Zalezl
 11^{16,45} – Kouká, pravé, žvýká
 11²⁴ – Zalezl

13¹⁷ – OFICIÁLNÍ POZOROVÁNÍ UKONČENO; STAV BEZE ZMĚN

Na projektu „StB“ participovali J. M., K. H., E. H., T. B., O. Z. a další

DODATEK

PONDĚLÍ 27. září

12⁰⁰ – přesně – Objevila se ženština! Co tam asi dělá? Eduard: „To bude céral“ Leč nechod dcéro na jezéro.
 12⁰⁸ – Furt mu tam chodí
 12⁰⁹ – Levé – polštáře, pravé dokořán; celá třída trne
 12¹⁷ – Vyjukla

Od té doby se neukázala. Byla tu vůbec? Nebo to byl jen přelud? Nevíme. Ale pozorujeme dál..

PORG V HISTORICKÝCH PRAMENECH

aneb Historie a fabulace pro příznivce PORGu

Předchozí výlet do historie našich skoro jmenovců jsme věnovali zvláštnosti jednoho z jejich rituálů. To ovšem neznamená, že by to byl rituál jediný nebo snad nejzajímavější. Právě naopak. Je nám známo několik dobových, zřídka pak pozdních, minimálně pak předchozích svědectví o prazvláštních ritech vykonávaných porgy/perghaziusy na březích Baltického moře a v přilehlých hlubokých hvozdech. Časově tato svědectví spadají přibližně do dvou set let před výpravou Přemysla Otakara II. na sever, do několika let posléze a především do roku 478 před Kristem. S touto zprávou ostatně začneme.

Jednou z nejzajímavější institucí pohanského Řecka byla delfská věštitrna a v ní věštitci Pýthie. Jsou známa její nejasná proctví o pádech říší a podobných politických problémech, ale prakticky neodhalenou složkou jejího magického umění jsou krátké průhledy do obvyčejného života obyčejných lidí, které Pýthii sužovaly, zejména když měla migrénu. Aby se odreagovala, pečlivě si zdánlivě nepodstatné výjevy zapisovala. Popsané tabulky pak rozdávala oficiálním zákazníkům jako jakási psaníčka pro štěstí. Ve zříceninách Sardského paláce bylo ve třicátých letech tohoto století nalezeno několik takovýchto destiček. Podle nich můžeme soudit, že Pýthie

byla levačka, používala rydlo ze dřeva olivy a že: „...pak povstane na březích severního moře muž, aby začal obskakovati slzy Héřiny (jantar) a jako posedlý Hádem k nim promlouvati začal (sugesce?). Po čase začne sám sebe obviňovati (autosugesce?) a tlouci hlavou do písku. Dneska se to opravdu nedá vydržet, asi půjdu od těch výparů. Ale muž pozdvihne slzy dvě a počne bít sebe do hlavy. Pak vytáhne salma (lososa?) odkudsi a sní ho...“ Tolik neúplněji zachovalý text. Pokud ovšem bereme jednu z méně zachovalých destiček jako pokračování tohoto úryvku, objevuje se nám ostřejší obraz: „...že(na) jeho z le(sa) vyjde, aby k slzám přinesla pot stromů (med?, pryskyřici?) ... muž pak povstane a ukousne dítěti hlavičku, aj a srnka zatleská v rudém hávu, ostatní se jí klaníce, až asi zajdu k Asklepiovi, tohle už se opravdu nedá, podtrhuji nedá vydržet; stojí mi to snad za ty peníze? Zatímco však blíží se mužů 24 a starců 10, v zemi východu pableskují lidé a padají jim vlasy...“ Neostří-li se vám stále ještě obraz, pomůžte snad další úryvek. „...ach, vyřknou lidé okolo, a fousáč zase promluví; je guru, šílenec, či fantasta? Kolik poví a kolik ne? Toť asi nejasné jemu nejen, spíš pro ty ksichty těch páprďů, co si sem přijdou pro ty kecý. Pak vo nich třebaš měsíc pře-

mejšlej, a zatím hups – a nájezdník s prolamovaným lukem ti znásilňuje manželku, zatímco ty se houpeš na stromě aja-jaj, přiletí černý pták a libé zvuky vydávati bude (houslista?), ne však pomocí smyčce (klarinetista?), ni píšťaly (harfistka?), aleť klapěk černobilých (mulat?). A hle – 24 a 10 povstane a odejde na barovou stoličku (???, vypadá to, že Pýthie to tentokrát přehnala se sómem)..

Tolik jeden z nekontroverznějších výroků Pýthiinych. Nyní k důvěryhodnějším a modernějším zdrojům. Tak například kanovník kostela sv. Bonifacia v Magdeburgu píše roku 1068 toto: „Barbaři severního moře přestali konat poutě ke svým modlám na ostrov Rügen (Rujana), někteří z nich však dále pokračují v díle ďáblově, klaníce se stromům a jiným modlám. Vévo-da Holštýnský na své výpravě porazil jejich svatý strom, oni však, jakmile vojsko od-táhlo, neváhali a ve své zpupnosti odvrhli Slovo Boží a zasadili si nové posvátné stromy. Jedině snad to, že bojují i s divokými Dány, jim brání v šíření jejich pohanství okolo. Kéž by náš Pán vnukl někomu myšlenku uspořádání nějakých výprav za obracením pohanů na víru. Mohly by se jmenovat třebaš kruhové – na počest návratu úspěšných bojovníků Kristových...“ Kanovník měl opravdu zajímavé myšlenky.

O trochu skoupější na slovo je poutník z dalekého Španělska, Don Alfonso del Grotta. Ten si zapsal do svého putovního deníku k roku 1148: „...zase prší. Tady snad pořád prší. Pohani se ani neukázali. (O měsíc později) Stále prší. Můj průvodce mi přísně nakázal nevycházet z chýše. Aspoň že je obstojný výhled. Brousím si meč. Stále prší. (O měsíc později) Meč už je dokonale nabroušen. Můj průvodce mi přine-

si nějaké kameny, abych ho mohl ztupit a pak zase naostřit. Stále prší. Zvláštní věc, pozoruji, jak okolo mé chýše prochází ti blázniví vesničané s nádobami. Prázdnými. Když se po chvíli vrací, jsou nádoby plné vody. Stále prší. Asi se vrátím do Španělska. (O tři měsíce později) Konečně doma. Se saracény je to MNOHEM lepší. Brousím si meč.“

To by snad jako stručný výtah z podivuhodných rituálů porgů protentokrát stačilo. Znáte-li někdo ještě jiné zajímavé historiky a povídačky o porzích, zaznamenejte je na papír či na disketu a přineste je k zhodnocení do oktávy.

vybral a sestavil

Eduard Hulicius

VOLITELNÉ PŘEDMĚTY

reakce na článek Honzy Kalivody (nyní septima) z minulého čísla

Po přečtení zmíněného článku se cítím poněkud nespravedlivě očerněn. Je pravda, že v uplynulém školním roce jsem byl o poznání protivnější, akurátnější, zaneprázdněnější atd. než v letech předcházejících. Proto se celkem nevzpěčuji proti závěrečnému Honzovu P. S.: „Pan Klaus má jistě mnoho kladných vlastností, ale poslední dobou mi zůstávají skryty.“

Nicméně!!!

Co se týče samotné podstaty Honzova článku (volitelné předměty, resp. neotevření Honzovy oblíbené architektury a můj údajný machiavellistický podíl na této záležitosti), je moje svědomí naprosto čisté.

Nechci se „chytat“ všech nepřesností, polopравd a emocí v Honzově článku, a proto se omezím na vlastní výklad současného systému volitelných předmětů.

Nedávná historie: Před mým nástupem do funkce ředitele (7/98) panoval systém, že studenti si volitelné předměty volili na konci kvinty, a to závazně na celé tři roky. Tento systém jsem zrušil okamžitě po svém nástupu z těchto důvodů:

a) Obrovská agenda, složitost a nepružnost bývalého systému – skupiny volitelných předmětů V1, V2 až V9 atd. atd. Nakonec se otevřené předměty stejně lišily od pět let starého plánu velmi výrazně. (Nesehnali se učitelé, nebyl o ně zájem atd. atd.)

b) Existence **pouze jednoho** otevíraného předmětu „na přání“ ročně (tzv. mimořádný předmět, který se otevíral, pokud ho chtělo min. 8 studentů).

c) Malé uživatelské pohodlí pro studenty.

Nový systém:

Francouzština a němčina jsou povinné předměty až do oktávy.

Na předměty se přihlašuje koncem školního roku pouze na příští rok. Výjimkou jsou tzv. tříleté fyziky a chemie a víceleté kurzy.

Drtivá většina předmětů se otevírá dle zájmu studentů, některé dle zájmu školy (např. japonština – reklamní důvody), některé z důvodu, že školu nic nestojí – vyučující je učí zdarma (loni např. šachy, ruština, anglická konverzace, filosofie atd.).

Odhlašování z volitelných předmětů je daleko benevolentnější než v minulosti – pokud si rodiče podají žádost, student nemusí chodit třeba na žádné volitelné předměty. Jsou brány jako jistá nadstavba pro ty, kteří chtějí něco navíc.

Jsem přesvědčen, že nový systém je vůči studentům daleko vstřícnější. To také bylo jediným smyslem jeho zavedení.

Nyní, co jsem udělal pro to, aby tento nový systém fungoval a aby otevírané předměty co možná nejvíce kopírovaly přání studentů, a co následovalo:

Dne 9. března 1999 v dopoledních hodinách jsem do bývalé kvarty, kvinty, sexty, septimy, na tři školní nástěnky a do sborovny vyvěsil a všem inkriminovaným třídním učitelům předal barevný leták. Jsem si jist, že ho všichni starší studenti četli.

Text letáku je obrazovou přílohou tohoto článku. Ve stručnosti byla jeho obsahem výzva studentům, aby mi do 30. dubna (měli tedy asi 8 týdnu času) dali písemné návrhy na volitelné předměty (tj. „Máme zájem o otevření předmětu xxxxx.“ + podpisy studentů).

V letáku se též píše: „Škola se vynasnaží předměty, o které bude velký zájem, otevřít.“

K mému velkému zklamání jediný návrh, který jsem do 30. 4. obdržel, byl od studenta sexty (nyní septimy) Jonathanu Verneru.

VOLITELNÉ PŘEDMĚTY NA ROK 1999/2000

Vážení studenti, ~~UČITELÉ~~ ~~POCHOPITELNĚ~~ dávám Vám možnost ovlivnit skladbu volitelných předmětů na příští školní rok ve smyslu pozitivním (tj. chceme, aby se otevřela „svahilština“), nikoli negativním (tj. nechceme, aby se otevírala „svahilština“).

Do 30. dubna 1999 očekávám od Vás (budoucích kvintánů – oktávánů) písemné návrhy v této formě:

Máme zájem o otevření předmětu např. „tříletá svahilština“.

Vážní zájemci: (příjmení studentů + třída – čím více, tím pro otevření předmětu lépe)

Navrhovaní vyučující: „Dr. Ukerewe Mutola (FF UK)“, případně „nevíme“.

Škola se vynasnaží předměty, o které bude velký zájem, otevřít.

Upozorňuji, že studenti uvedení ve formulářích jako vážní zájemci budou jako takoví také bráni, tj. budou muset předmět (pokud se nakonec skutečně otevře) navštěvovat.

PORG, 9. března 1999

V. Klaus

12. - ~~Elektronika & Hardware~~
ELEKTRONIKA & HARDWARE
13. - ~~RMV~~ RMV
14. - Architektura
15. - Deskriptivní geometrie
16. - Znaková věc
17. - SVAHILŠTINA

Jméno	Třída	Předměty	Podpis
JONATHAN VERWER	VI.	1, 12, 9, 6 (7)	
Michal Svoboda	VI.	1, 10	
Martin PEGL	VI.	8, 9, 12 (7)	
ZAHRAĐAČEK	VI.	8, 11	
Jana TREŠŤÁKOVÁ	VI.	8, (13)	
Kališská	VI.	13, (8)	
V. BALCAROVÁ	VI.	8, (13)	
PECKZIEGEL	VI.	13, 8, (17)	
EVA PAULIČKOVÁ	VI.	1, 13 (8)	
JAN HROMÁDKO	VI.	6, 9, 13	
Maximilián Brabec	VI.	15, 14, 13	
MICHAL SVOBODA	VI.	15, 14, 5, 7	
MARTIN PEHL	VI.	1, 10, 10, int.	
MARIE ŠKALOVÁ	VI.	(16) 10	
JAKUB SEIDL	VI.	5	
V. BALCAROVÁ	VI.	17	
HONZOVÁ	VI.	1, 6	
K. ELSTNEROVÁ	VI.		
K. BALCAROVÁ	VI.	16	
O. HOJDA	KVINTA	Lat., 1, 2	
M. JINGEROVÁ	VI.	10, 11	
C. HIRSCH	VI.	13, 1, 18	
J. Balcar	5.	1, 7, 11	
V. Helebrant	VI.	Lat., 13	
Sfistula	VI.	1, 8, 14	
Hajda Fialová	VI.	1, 16	
Březinová	VI.	3p.	
HANZLÍK	VII.	14, 15, 18	
JOKORNA	VII.	9, 19, 20	
KALINA	VII.	1, 2, 6, 11	
HULICÍUS	VII.	4, 5, 8	
VESELY	VII.	1, 11	
MAZANÍKOVÁ	VII.	1, 19	
KALOUSOVÁ	VII.	11, 19	
KALIVODA	VII.	14, 15, 13, 22	
ŠPILŠT	VII.	2, 4, 8, 16, 18	
JAROSLAV NEJEDLÝ	VII.	3, 9, 12	
JANUŠOVÁ	VII.	8, 20, 19	
ROUBALOVÁ	VII.	19	
J. ŠPIRKOVÁ	VII.	10, 23	
O. ŽÁTKA	VII.	2, 6	

Jednalo se o jakýsi přehled zájmu o volitelné předměty, kdy Jonathan si dal tu práci a obešel 41 (z 53) studentů z inkriminovaných tříd. Přestože se jednalo o jinou formu, než k jaké jsem letákem vyzýval, měl jsem radost, že mám v ruce alespoň nějaký doklad zájmu studentů, a já jsem se sčítat uchazeče o jednotlivé předměty.

(Doufám, že i tento „důkaz“ ctěná redakce otiskne jako přílohu. Originál je u mě každopádně k nahlédnutí.)

Ze zájmu studentů pak vyplývalo:

1. psychologie (největší zájem);
2. řízení motorových vozidel – řidičák;
3. literární seminář atd.

V pásmu malého zájmu byly mj. architektura (5 zájemců: Brabec Maximilián, Svoboda Michal, Štátná Eva, Hanzlík Křištof,

Kalivoda Jan) a deskriptivní geometrie (4 zájemci: Brabec Maximilián, Svoboda Michal, Hanzlík Křištof, Kalivoda Jan).

V průběhu měsíce května jsem nasmlouval učitele na předměty, o které byl velký zájem (např. psychologie, ŘMV, literární seminář a další), a na předměty, na kterých má zájem zase škola. Vyčerpal jsem tak pochopitelně všechny peníze, které jsou v rozpočtu určeny na volitelné předměty. Architekturu jsem neotevřel, protože byl o ní zájem malý a navíc se učila tento rok. Otevřel bych jí opět po roční přestávce.

Někdy v polovině června, kdy jsem již měl všechno ohledně volitelných předmětů hotovo a záležitost byla uzavřena, jsem vyvěsil otevřené volitelné předměty na nástěnku.

Takřka vzápětí příběh Honza a tónem, proti němuž je dikce jeho článku jen slabým odvarem, se na mne obořil, jakože není otevřena architektura. Výše zmíněné důvody jsem mu stručně uvedl a vzhledem k „slušnosti“ jeho vystupování jsem si neodpustil dodatek ve smyslu, že pro to sám nehnu prstem, aby mi donesl papír se zájemci, a teď, s křížkem po funuse, na mne bude křičet.

Zmíněný způsob chování je bohužel mezi našimi nadanými studenty dosti rozšířený: velice malá vlastní zodpovědnost, ale velice asertivní a agresivní vymáhání svých (domnělých) „práv“.

Honza reagoval tak, že oběhl studenty a sehnal 8 podpisů. (Jestli se nepletu, tak k pěti zájemců přibyla např. Tereza Klímová z kvinty – Honzova dívka, o jejím vztahu k architektuře si myslím svoje – a jeden student sexty, který celý příští (letošní) rok stráví v USA.) Papír jsem odmítl přijmout, protože 40 dní po uzavěrci byla jeho validita nulová.

Honza pak napsal zmiňovaný článek do PORGazeenu.

Ve světle výše uvedených faktů, bych si tento článek dovolil zkritizovat:

a) Není vůbec pravda, že architektura a deskriptivní geometrie jsou tradičními volitelnými předměty (tedy otevřenými každoročně).

b) Honzova věta „Já vím, že na architekturu se napsalo minimálně sedm studentů a studentek.“ je lživá. Následující Honzovy úvahy pak navozují dojem, že naopak já jsem lhář a darebák, pro nějž je jedním z hlavních smyslů života zabránit otevření volitelného předmětu architektura.

c) Na škole nikdo neplatí čtyřicetitisícové školné. Konkrétně starší studenti (ti, kteří navštěvují volitelné předměty) mají školné 21.500,- Kč.

A tak bych mohl pokračovat, upřesňovat a vyvracet. Zastavím se však již jen u jednoho tvrzení Honzova článku: „Údajně bude (...) příští rok otevřeno 13 (...) VP. Jestli na každém bude více než osm studentů, no nevím. A i kdyby, proč by nemohlo být VP čtrnáct, když je o ně velký zájem?“

Čtenáři asi tuší stejně dobře jako já, že jeden volitelný předmět navíc by školu finančně určitě nepoložil. (I když na druhou stranu kapka ke kapce je přesně ten důvod, proč škola v minulých letech statisíce ztrácela, a letos ušetřila.)

Můj „červnový“ postoj k celé záležitosti má proto spíše pedagogické pozadí. Studenti se musí učit být zodpovědní – nenechávat všechno na druhých a sami se o sebe postarat. (Zvláště když je k tomu někdo vyzve a věc není příliš složitá.) Pokud takoví nejsou, musí zjistit, že se „něco nemilého“ stane. Např. se neotevře předmět, který mají rádi.

Pokud jejich reakcí na vlastní chybu (lenost, nepořádnost) je agresivita a vztek na někoho jiného, je to špatně.

Václav Klaus

2. července 1999

P. S. ze září: Po dohodě s pí Kalivodovou (Honzovou maminkou), která sehnala sponzora výuky architektury, a Honzově omluvě se inkriminovaný volitelný předmět nakonec přece jen otevřel.

松 風 隱 居

ČÍNSKÝ PODZIM

aneb divoké husy usedly na písčité břeh

Podzim je období vpravdě čínské. Jemná melancholie a klid, který se rozhostil v přírodě. Ona největší krása, o které Leonardo říká, že „přichází až v podvečer“, kdy jsou barvy ztlumeny, má svou obdobu právě v čase podzimním. Mlhy již zmírnily ostré světlo, slunce nepálí a ztichlými lesy se lze toulat bez nebezpečí, že potkáte houbaře, neboť první mrazíky již všechny ty „užitečné“ houby spálily.

A pravý čínský „jin š“ – skrytý muž a poustevník – odchází do hor, aby se tam oddával radostem nesmrtelných – v malé chýši či v jezerním pavilonu, sám nebo s několika přáteli posedává v blaženém nicnedělání, skládá básně na téma bambusy a borovice či tanec jeřábů, hraje na sedmistrunnou loutnu, popíjí čaj, vypráví hrůzostrašné příběhy o pomalovaných kůžích či zázračných bohdi-

satvech, pálí vonné esence a pryskyřice, praží ořechy v medu. A vůbec všechny ty činnosti, které se obvykle dělají na podzim. Samozřejmě je i mnoho dalších potěšení, kterým se lze v tento čas oddávat, ale moudrý se jimi příliš nerozptyluje a vybírá si jen to opravdu podstatné. Takže i my se uchýlíme do svých podzimních chýší, nejlépe ve zpustlé zahradě, kde již delší čas aplikujeme starou čínskou taoistickou metodu „wej wu wej“ – konat nezasahováním úspěchaného světa –, kde příroda sama vytvořila ta nejkrásnější zákoutí, aby nás ukryla před pohledem. Vejděme tedy dovnitř, roztopme malá kamínka a zkusme si udělat malou podzimní radost – to jest pražený čaj a pražené ořechy v medu.

Budeme potřebovat starou litinovou pánev a trochu zeleného čaje – ten prostě nasypeme na pánev a zahříváme a míchá-

me, až začne vydávat jemnou vůni a lehce, lehounce zhnědne, pak hned odstavíme, nasypeme do konvičky a přelijeme horkou – nikoliv vařící – vodou, chvíli počkáme, nalijeme do misek – a... Podzim vstoupil i do našich útrob.

Ale to nám ještě nestačí, vezmeme med a rozpustíme ho na pánvi, přidáme vyloupané vlašské ořechy – mícháme, pražíme, smažíme, chřipí plní těžká vůně karamelizujícího medu (pozor nepřipálit!). Zdá se, že vše spěje ke zdárnému konci? Tu hned ořechy vysypeme na misku, kterou jsme předtím vymazali olejem, a dáme vychladnout. A pak: popijme čaj, chroupeme ořechy a tiše recitujeme Wang Weje (Pusto je v horách, v člověku nespátíš...) a zatím padá soumrak, mlha – jak podivně, jak čínské...

Aleš Roleček

OBSAH

1 – Obálka

2 – Tiráž, Úvodník

3 – Stalo se..., Předplatné

4 – Nebudu se ohlížet, Objevné cesty

5 – Běsnění v Běstvině, Píšu to na pивní tácek

6 – Leopoldův průvod

7 – PORG se choval téměř jako normální škola

8 – INTERVJŮ PORGazeenu: Mike Baugh

10 – Pagina Latina, Perly sviní(m)

11 – PALLAG

12 – AKCE WAR '99

16 – Školní inspekce

17 – Jarča & Barča I., Lingvistická glosa

18 – THUDI, ŽUCH

19 – DUS!

20 – Anděl Severního Okna II.

21 – PORG v historických pramenech

22 – Volitelné předměty

24 – Čínský podzim